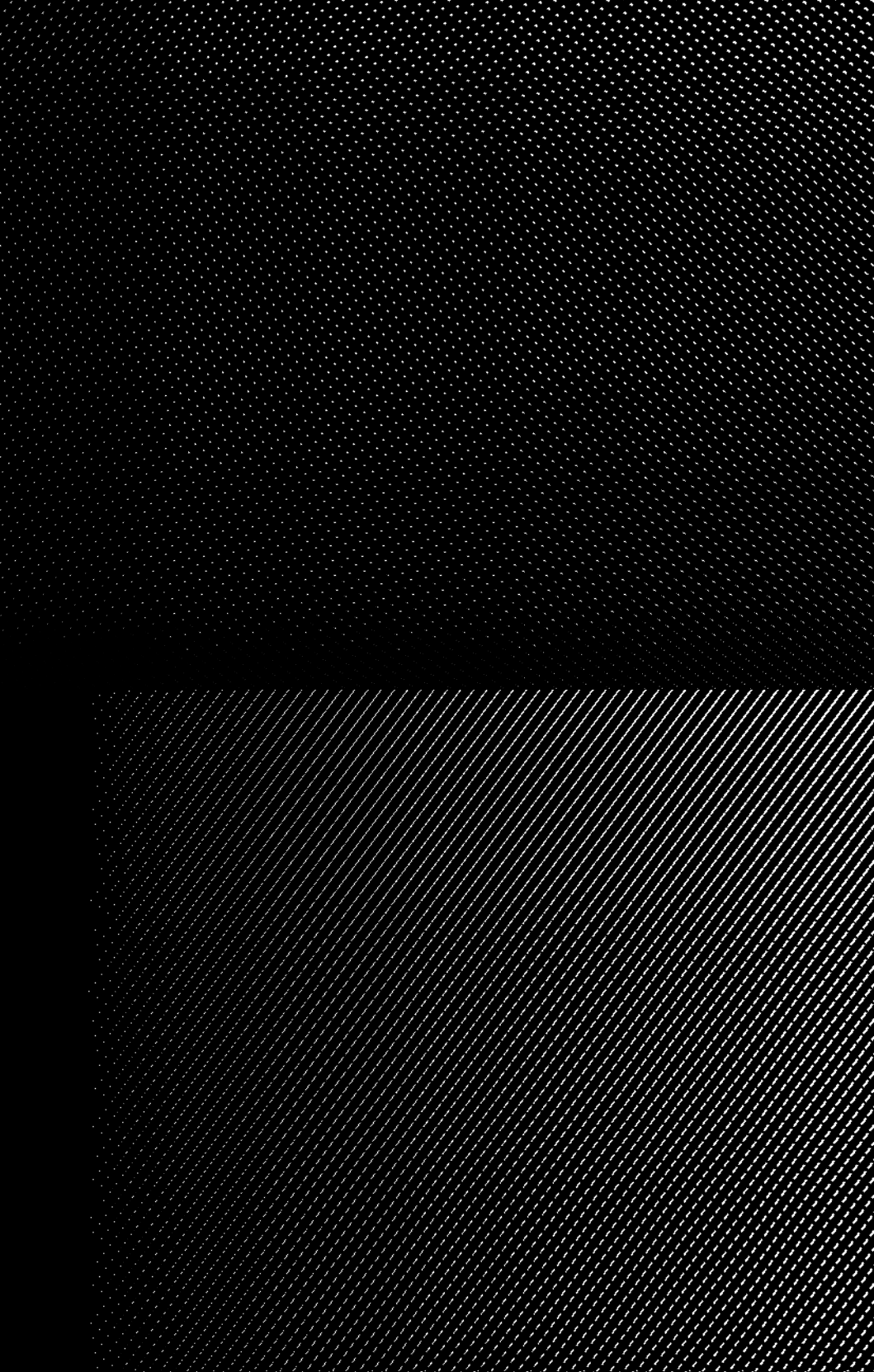
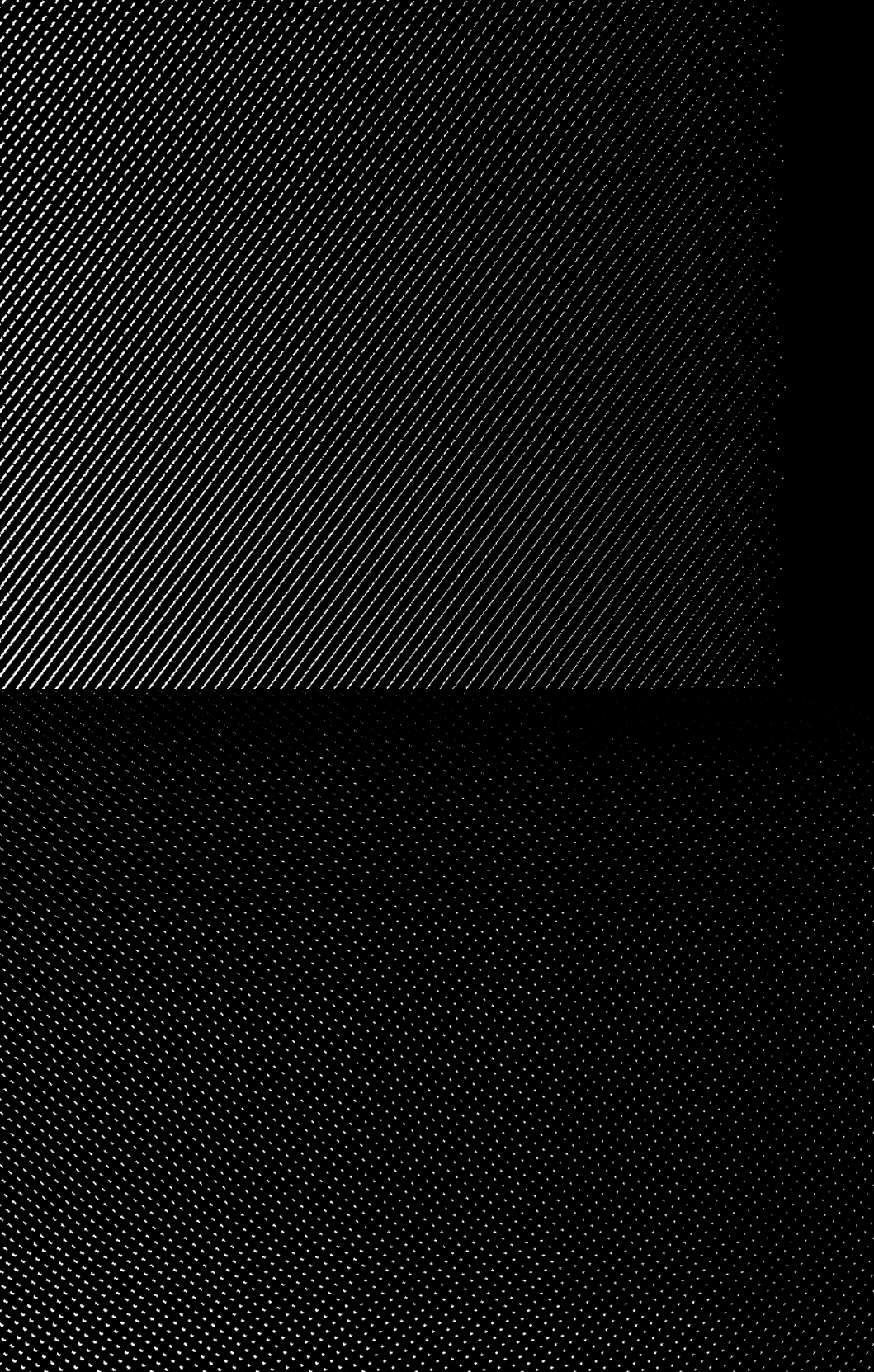
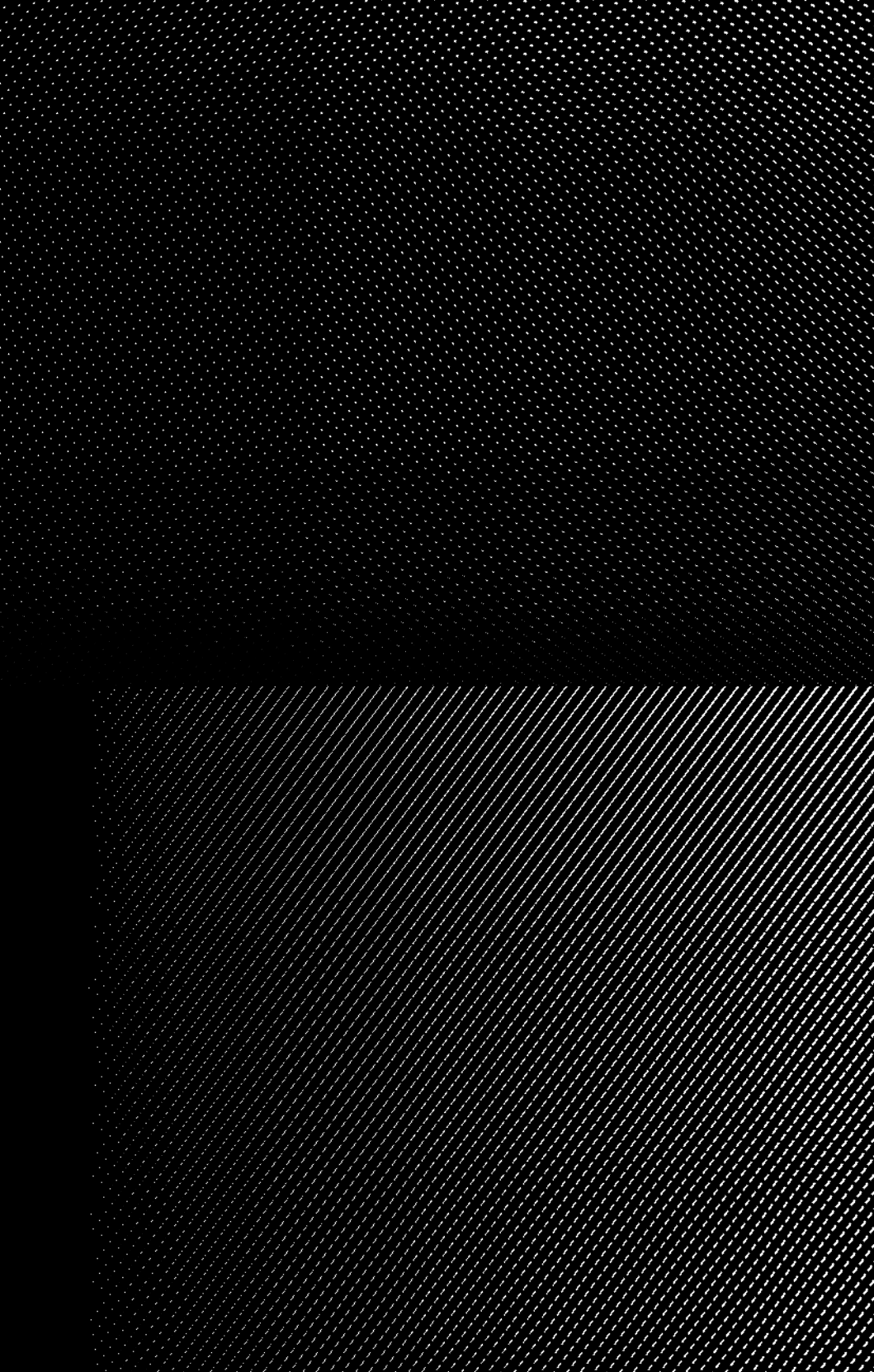


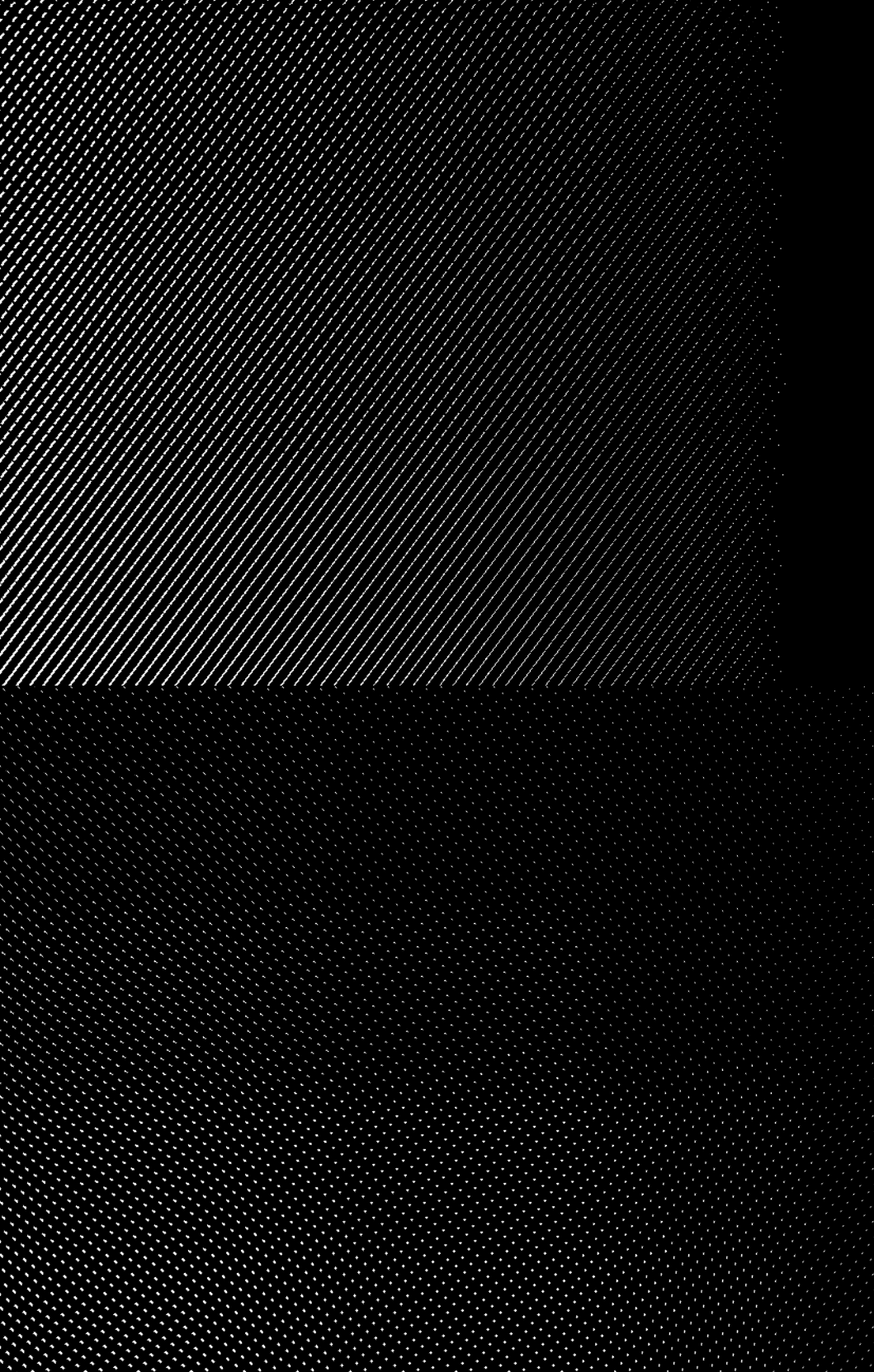
The image features a complex abstract composition of red and white geometric shapes. Large, bold letters 'A', 'K', and 'T' are partially visible, with some filled with a red halftone dot pattern. The overall style is modern and graphic.

Ny nordisk  
radiodramatik









AKT1: Ny nordisk radiodramatik, nr. 5

© Forfatterne og AKT1, 2018

Redigeret af Anders Thruue Djurslev og Niels Erling

og udgivet i samarbejde mellem AKT1 og Forlaget Kronstork

Grafisk tilrettelæggelse ved Emil Willumsen (EW-GHK)

Bogen er sat med Lars (Bold Decisions)

Trykt hos Toptryk Grafisk, Gråsten, Danmark

Printed in Denmark 2018

ISBN: 978-87-93206-34-2

Værkerne i antologien må kun opføres efter tilladelse  
fra AKT1 og forfatterne.

AKT1 består af Niels Erling, Morten Frank,  
Anders Thruue Djurslev og Nanna Sofie Bjerre Jelsgaard.

Find alle AKT1s hørespil som podcasts på [akt1.dk](http://akt1.dk).

Tak til Statens Kunstfond og Nordisk Kulturkontakt.



Nordisk  
kulturkontakt

**STATENS KUNSTFOND**

AKT1  
Ny nordisk radiodramatik

NR. 5



Kronstork





## FORORD

Denne antologi er den femte i en række af udgivelser med manuskripter til radiodramakollektivet AKT1s hørespil. Alle manuskripterne i dette nummer er skrevet af norske og svenske forfattere og kunstnere, der ikke har skrevet radiodramatik før, i perioden 2015-2017.

Den nordiske åre er en del af AKT1s ambition om at kunne inspirere til nye forbindelser i samtidens scenekunst: mellem litteraturen og dramatikken, mellem hørespillet og publikum – og mellem Nordens litterære stemmer. Derfor inviterer vi nordiske forfattere, digtere og kunstnere til at skrive deres allerførste hørespil til os. På den måde er AKT1 ikke kun en platform for dansk samtidsdramatik, men for nordisk samtidsdramatik.

AKT1 er gået sammen med Forlaget Kronstork for at skabe en revitalisering af dramatikken som litterær udtryksform og udgiver i fællesskab fem antologier i sæson 2017/18. Hvor antologi nr. 1, 2 og 4 indeholder aktuelle hørespilmanuskripter til specifikke livearrangementer, hvor AKT1 optager hørespil live med publikum i København, rummer nr. 3 og 5 et tilbageblik på AKT1s nordiske mission for at vise, hvad en tættere nordisk forbindelse kan afstedkomme i det litterære og dramatiske landskab.

Tak til de debuterende nordiske radio-dramatikere for at være med på eksperimentet og til Statens Kunstfond og Nordisk Kulturkontakt for at gøre det muligt at udgive antologiserien.

God læselyst!  
AKT1





REPETITIONER  
- MARTIN BENGTSSON

S. 13

SKAL VI KNALDE?/  
SKAL VI SAMARBEJDE?  
- ROBIN N. SPEGEL

S. 33

#WHATSINANAME  
- STINE FEVIK

S. 59

PUSTERUM IN ABSURDUM  
- FELICIA OHLY

S. 83

HØRESPIL OM  
MONSTERET OG TINDER  
- FIONA MERGEL

S. 109











Jeg faldt ned, efter den første dybe vejrtrækning, til et sted så unikt, at selve livets logik satte sig på tværs. Det var et sted, som ingen vidvinkel i verden kunne indfange. I rehabiliteringen har jeg fået mulighed for at genkalde mig den gang, men selv der, på trods af, at jeg ved, at det ikke er virkeligt, så forsvare jeg mig. Dvæler på afstand. Trykker mine håndflader mod det store ingenting, som møder mig i alle retninger. Jeg bliver derfor umulig rigtig at hjælpe, siger man. Derimod gør det mig ikke mindre i stand til at hjælpe andre. Så værsgo. Hjelmene. Ta' dem på nu.

Tak.

Jeg starter med volden. I den første scene skal vi gestalte en gruppe mennesker, som vokser op sammen. De har hjelme. De er præcis ligeså mange, som vi er, elleve, og vi skal *være* de her mennesker, aldrig *spille* dem. I indledningen er vi så små, at vi bliver nødt til at krybe sammen i stillinger på gulvet, som gør os mindre, end vi egentlig er. Vi trykker knæene mod brystet og holder dem så tæt, vi kan. Derefter vil jeg gerne ha', at hver og en springer ud, blomstrer ligesom en blomst. Værsgo. Brug jeres arme. Vift gerne. Tænk, at det er blade, som tager form og føl, hvordan I får næring gennem jorden. Da vi er nødt til at forholde os til tidsrammen, lader vi hvert år tage omtrent femogfyrre sekunder. Det betyder, at I er tolv år efter femhundredefyrre sekunder. Her er I kommet op i oprejst tilstand og står spredt ud over gulvet. Nu lukker vi publikum ind.

Åbner nogen døren? Lukker nogen publikum ind? Er det meningen, at jeg skal lukke publikum ind, måske? Jeg kan ikke lukke publikum ind. Hvem gør det?

Velkommen. Værsgo. Hej. Velkommen.

Nu er publikum her, ja, men selv hvis publikum ikke var her, ville jeg ikke have, at det skulle spille nogen rolle for os. Publikum er bare publikum. Ikke noget særligt. Den indstilling vil jeg gerne have, at vi har. Har vi det? Ja. Hørte jeg jer? Ja! Godt. Vi er elleve individer spredt ud på gulvet, når publikum har sat sig til rette, men her begynder en leder at udkrystalliseres. En leder er én, som de andre begynder at gøre det samme som. Vi lader naturen gå sin gang. Det er centralt. Vi skal ikke udse en leder, men den, som mennesker begynder at følge, kan med god samvittighed indtage rollen som leder. Bare sådan. Når alle gør det samme og vi mærker, at gruppen begynder at fungere som en enhed, tilfører vi et element udefra. Højst sandsynligt lader vi publikum i sig selv udgøre dette udefrakommende element. Det vigtige er, at elementet, uanset hvad det er, driver mennesker fra hinanden, deler dem op, forandrer den givne struktur eller til og med forgriber sig på den. Senere skal vi samle gruppen om et fælles mål og træne dem i at kunne opnå det sammen.

I min drøm opstår der den her situation, hvor lederen tager et kort frem og udpeger et sted, hvor hun forklarer, at der findes store rigdomme. Hun redegør for fordelene ved at invadere og overtage det. Omgivelserne støtter op om hendes plan og begynder at træne våbenhåndtering og at bevæge sig frem i både fysisk og psykisk udfordrende terræner. Gruppen er på ingen måde homogen, men jeg vælger at forenkles dem. De er nærmest karakterløse. Det er mest enkelt sådan. Helt karakterløse.

*Indre stemme: "Hun ligner ikke noget jeg har set før. Hendes øjne er i konstant bevægelse, konstant søgende efter noget i lokalet."*

Vel fremme ved målet har gruppen nået at fylde atten år og ligger godt skjult på en bakke bag store sten og højt græs. De forbereder et angreb mod en fabrik. Et røveri, kan man sige. Eller en invasion. Lederen har udstyret alle med våben og selv placeret sig ved et træ kun et par meter fra de andre. Men nu vender det. Lederen har indtil nu været en person, som vi som publikum har tilskrevet forskellige egenskaber. Dette er blevet gjort for at forstå, hvorfor netop hun er leder og måske også for at forstå, hvorfor de selv adlyder nogen. De oplever også, at hun har været der fra starten, for de har ikke set nogen leder blive udvalgt. Imens det skete, hængte de nemlig deres jakker i foyeren. At publikum automatisk køber rollefordelingen – legitimerer i sig selv hele dette værk. Det næste moment rokker desværre ved deres forestillinger og tvinger dem til at tænke om igen. Lederen er med tiden blevet kold. Det skal også siges, at hun muligvis var det fra begyndelsen. Hun drives af noget andet end at fungere som sammensvejsende led i gruppen. I drømmen mindes jeg tydeligt følelsen af selvfølgelighed, da jeg tog mit gevær op og affyrede kugle efter kugle i hovedet på gruppen, som lå i rad og række på bakken og ventede på deres leders kommando. Sådan her. Læg dig, hvis du vil være så venlig. Sådan der, ja.

Det var endnu uklart, hvorfor jeg gjorde dette, men jeg mindes, at det føltes naturligt. Jeg mindes, at jeg tænkte, at livet begyndte der. Med en henrettelse.

I scenen vil jeg gerne have, at I, der er blevet skudt, bliver liggende. I bliver påmindelser og i bedste faldt brugbare rekvisitter til forestillingens fortsatte udvikling. Det kommer til at kunne mærkes i kroppen, stikke og trække i benene og armene, det går imod alle instinkter at ligge stille så længe som I kommer til, men forsøg at

fokusere på det, som sker på scenen og lydene i salen. Lad jer opsluges af de fantasier, som kommer til jer, leg med alle tanker, I har. Den mindste bevægelse og vi taber publikum. Det skal I vide. Jeg ved, at nogen af jer har diskuteret og haft indvendinger mod den togrejse vi skaber i næste scene, og om det er troværdigt, at hun ved første blik ud gennem togvinduet ser Stalingrad og ved det andet New York. Jeg er glad for, at I er opmærksomme på detaljer som fx denne, men I skal også være opmærksomme på, at drømmen ind imellem fungerer tredimensionelt. Transportmidlet kan desuden være ekstremt hurtigt og måske et som endnu ikke er opfundet, men selvfølgelig ét, der hører til i den verden, vi befinder os i. Tiden er også gået af led. Det har vi set et eksempel på allerede i begyndelsen, der hvor I vokser, og det betyder faktisk, at hvad som helst kan ske i vores forestilling, uden at det er mærkeligt. Jeg holder mig dog åben over for muligheden for at gå imod drømmen her, helt udelade Stalingrad og lade rejsen ske under jorden direkte til New York. For at skabe en tilgængelighed. I må gerne notere dette, hvis I vil.

Til dansen. Vi efterlader altså alt det, vi har bygget op, og de ti døde kroppe ved fabrikken, som nu i stedet skal symbolisere skyskrabere i New York. Jeg ser gerne, at et par stykker ikke rejser sig helt, men dog sætter sig på knæ. Vi vil nemlig gerne skabe billedet af, at den, som går oprejst, lederen, den rejsende, kald hende, hvad fanden I vil, skal vandre gennem byen, som man vandrer i en dejlig drøm. Med en slags altbegrubende overblik. Med forståelse og klarhed. Kort og godt, et perspektiv ovenfra. Jeg tager en beslutning her nu! Vi gør sådan, at tre personer stiller sig på knæ, men jeg vil gerne have at det bare sker, ligesom i processen, hvor der skabes en leder. Får I en følelse i kroppen, som taler højt til jer og siger: "Jeg er et

hus,” så rejs jer for Guds skyld op. Føler I ingenting, så  
bliv liggende. Det kommer til at løse sig helt af sig selv,  
det er jeg sikker på.

Vandringen kommer derefter til at starte i China Town,  
hvilket jeg tænker er et sted i nærheden af scenekanten,  
helt tæt på publikum. Nøddgangsskiltet i scenens venstre  
side passer fint ind som scenografi her. Vi har været  
heldige med den placering. Det er vigtigt, at lederens blik  
ikke flakker eller ser søgende ud i et eller andet forsøg på  
at tydeliggøre, at vi leder efter noget. Vi ved nemlig ikke,  
hvad vi er på jagt efter, bare at vi er havnet her som en  
konsekvens af henrettelsen eller som en del af en større  
skæbne. De to ting kan hænge sammen. Jeg vil også  
påstå, at det er direkte uforskammet at fortælle for meget,  
at gå ud fra, at publikum ikke skulle ha’ forstået noget. De  
har ikke betalt for at blive klappet på hovedet. Det er vi  
vel enige om? Tak for det. Det bliver senere ånden, som  
leder os i scenen. En engel om man vil, som går ind og ud  
af bevidstheden og som styres af et spotlight i loftet, som  
bevæger sig henover gulvet. I drømmen taler ånden til den  
rejsende/lederen og forklarer, hvor hun er på vej hen. Men  
det er ikke ord, hun siger, men uarticulerede lyde, som  
matches med indre følelser. Lidt ligesom koder. Jeg ved, vi  
har begrænset tid i dag, så jeg gennemgår lidt hurtigt, hvad  
der sker i denne her scene, inden vi fortsætter med en  
fysisk øvelse. Vi går ind i en af skyskraberne. Skyskraberen  
har ingen etager, men er bare et stort tomt rum fra gulv  
til loft. Loftshøjden er næsten to hundrede meter. Den  
er mørklagt, på nær en lille lampe i det ene hjørne, hvis  
skygge skjuler denne fortællings vigtigste person. Sjælen.  
Når den kommer frem i lyset, vil jeg gerne ha’, at de som  
tidligere har ligget på gulvet, først som døde, siden som  
mindre huse, nu kryber af scenen som rotter, der flygter  
fra et guddommeligt lysskær. I må gerne give lyd fra jer,

pive og pruste, bare det ikke lyder som grise eller æsler. Når rotterne har forladt scenen sker mødet mellem sjælen og den rejsende/lederen og kroppen. Jeg tænkte, vi skulle teste at spille den her scene. Vi har ikke nogen teknikker i dag, men vi kan forsøge at forestille os en lyskegle, der fejrer henover gulvet.

Godt. Fint. Smukt. Magnifikt.

Når vi bevæger os ind i skyskraberen, bevæger vi os ind i vor eget indre og møder den person, som styrer os indefra. Det er en forenkling at kalde det for en mavefølelse. Det vil jeg gerne tage i mig igen. Det er større end det. Det er selve motoren. Og den går hele tiden, vi vælger bare at lytte mere eller mindre til den.

*Indre stemme: "Det er frygten, som løber ud af kroppen på hende. En frygt, som må have boet i hjertet længe og som endelig pumpes ud af kroppen."*

Min motor tog skikkelse af en danser. Da rotterne var forsvundet, trådte hun ud på gulvet, som blev oplyst takket være en lille sprække i loftet, to hundrede meter oppe. Hun lignede mig på overfladen. Høj hat. Stram sort jakke. Dr. Martens støvler. Hendes blik var dog skarpere end mit og jeg tænkte, at det måtte være, fordi hun så verden gennem et sandhedsfilter. Først betragtede hun mig og siden, efter en stund, begyndte hun at tale. Stemmen var dyb, og hvert ord gav genlyd i det store rum, i dette menneskets ekkokammer. Hun sagde, at hendes bevægelser styrer mig. At jeg bare er en nikkedukke. Og hver gang hun skifter tøj, forklarede hun, hver gang hun gør en piruet eller skriger højt, så bliver det oversat i det, du og jeg kalder virkeligheden. De personer, som danser mest indeni, er også de mest foranderlige.

Hun viste mig det.

En lille bevægelse i pegefingern blev ledt videre gennem kroppen som et elektrisk stød. I løbet af nogle få sekunder ændrede hun udseende, fra kvinde til mand, fra gammel til barn – ja, hun nåede endda at blive en hund, inden hun var tilbage som sig selv. Det var et imponerende trick. Jeg ville skrive alt det ned, hun havde sagt, netop da hun havde sagt det, men jeg havde hverken papir eller blyant. Lommerne var gabende tomme på nær et par mønter, men jeg overvejede at spørge danseren, om det var muligt at vende tilbage hertil og møde hende igen. For at kunne tage notater. Men så snart jeg tabte fokus og fjernede blikket fra mit spejlbillede, idet jeg ikke længere bare lyttede, så forsvandt det også helt bort fra mit åsyn. Som om bygningen og danseren forudsatte en særlig form for koncentration for at kunne eksistere.

Koncentrationen som materie.

Jeg forsøgte ikke engang at kalde det tilbage. Der findes ikke noget, som er værd at genkalde sig, tænkte jeg i drømmen. Ingenting. Absolut ingenting.

I stedet tog jeg de nye omgivelser ind, det nye lys og det tomrum som indsigten havde efterladt.

*Indre stemme: "Det kommer ikke til at stoppe med at bløde."*

Her har vi mulighed for at lave en meget effektiv overgang til stykkets tredje del. Den om opgøret. Spejlet rulles ud af scenen samtidig med, at salslyset tændes. Det tændes gradvist, til lyset blænder både jer og publikum. Vi har en vært. Hannah. Hun kommer til at gå rundt iført uni-



“SÅ VÆRSGO.

HJELMENE.

TA' DEM

PÅ NU.”

form og dele solbriller ud til publikum. Samtidigt står vores protagonist, hvad er det også for et åndsvagt ord, ensom på scenegulvet med blikket stift ned i jorden. Hun konstaterer, at hun befinder sig i en ørken. En mental ørken, for rigtigt at smøre tykt på, og hendes sind er tomt. Farverne er forsvundet, selv for tilskuerne. De går ind i en tilstand af hvile, hvor tanken får lov til at operere sideløbende med historien. For første gang oplever de, at de ikke længere er publikum, men snarere sandkorn i ørkenen. At de udgør grunden og selve argumentet for fortællingen. I ørkenen sker der ingenting. Og vi skal strække det 'ingenting' ud og udfordre betragterens tålmodighed. Der kommer til at være helt stille så længe, at publikum selv vil give lyd fra sig, blive frustrerede og vrede på samme måde, som man bliver det på et VHS-bånd, der har sat sig fast. Jeg forestiller mig til og med, at nogen endda forsøger at udvandre fra salen. Hannah er forsvundet, efter hun har delt solbriller ud, og har låst døren efter sig.

Låse publikum inde? Javist. Det er vigtigt at lade publikum reflektere over deres egne forventninger til ting og sager. De går alt for overfladisk og ureflekteret i teatret. Går i teatret for at få lov til at blive underholdt, få sig et godt grin, måske fælde en tåre, tage et glas rødvin i pausen og frem for alt for at kunne fortælle andre, at de har været i teatret. Men vi vil ikke have, at publikum fortæller. Vi vil ha', at de lytter og forstår, at forventninger er for idioter. De skal forstå, at de har begået en fejltagelse ved at komme i teatret denne aften, derefter skal de lide og til sidst give op og acceptere, hvor de befinder sig. Først da, kan vi fortsætte. Først da, kan vi have den-sjove-time.

Rotterne vender tilbage som unge diskoteksgæster, der hænger fast i en repeterende basrytme. De bevæger sig synkront over gulvet og danner en ring rundt om vores

'rejsende'. I hver favn er en tromme, en lille bongotromme, som de slår på i takt. Drømmen lægger en stor vigtighed til trommen, de bærer på, hvis takt afsluttes brat efter en stund. Det naturlige, for mig dér som betragter, var at forbinde de dansende unge med danseren i skyskraberen. Jeg tænkte, at de hørte sammen, men pludselig oplevede jeg, at følelsen indeni faktisk var anderledes. Var noget andet. Noget truende. Jeg føler mig stresset og leder efter en vej ud af ringen, men finder ingen. De unge mennesker har rødsprængte øjne, som stirrer på mig – og her lader vi også lyset i salen skifte til rødt. Publikum bliver til de unge diskoteksgæster. De betragter min forvirring og panik over at føle mig lukket inde samtidig med, at de selv er lukket inde – i lokalet. Men det har de glemt. Vi er sammen nu.

*Indre stemme: "Blodet løber ud af næsen – men siden også ud af ørene, munden og anus. Jeg har set det her før."*

I drømmen tager jeg en beslutning om at grave mig ud af situationen. Sandet er hårdt og fingrene kæmper for at bryde igennem overfladen. I løbet af et stykke tid går det lettere og hullet i jorden vokser. På scenen åbner vi en lem i midten, som man kan klatre ned gennem. Neden under scenen er der vand og dér står også vores sminkør, Carl Johan, der gør lederen, den rejsende, ja, kald hende hvad fanden I vil, klar til næste scene. Samtidigt åbnes dørene, og publikum får mulighed for at forlade salen. Vi forventer, at størstedelen kommer til at gå, og tilbage i salen bliver kun et fåtal, der har accepteret den form, vi arbejder i og måske til og med er begyndt at føle sig engagerede. I stykkets sidste del regner jeg altså med, at vi er en del færre publikummer. Vi kan lade som om de andre er døde i ørkenen, deres trommer er standset, de ser ikke engang lemme i jorden, for de tror, at livet efter døden er i den anden retning. De har ikke forstået, at den enkleste

vej til himlen går gennem jorden, og at sandkornene, som satte sig fast under vores negle, mens vi gravede, bare er drømmene, vi jagtede. Og vi kan bittert konstatere, at mange døde uden for deres egne kroppe. Ja. Det er altså ikke deres hjerte, som er standset. Det er bare et hjerte ...

Undskyld mig, det er min næse, den bløder. Ind imellem får jeg næseblod. Det er ingenting. Jeg skal bare lige lægge mig ned på gulvet et øjeblik med næsen i sky, ikke sandt? Er det ikke sådan, man gør? Stopper blodtilførslen. Lader det koagulere ... nej, koagulere. Koagulere.

*Indre stemme: "Blodet vil tegne sit selvportræt på teater-scenen, og det stopper ikke med at bløde, før der er nok blod til en fyldestgørende fremstilling."*

Jeg synes ikke, vi behøver at lade os bremse af det her, lad os bare gå videre. Jeg ved, vi ikke har så meget tid i dag. Jeg kan sagtens tale, mens jeg ligger her. Bare kom lidt tættere på. Det er ikke en fejl at skifte position på denne her måde og forsætte med at fortælle liggende. Det kan sagtens fungere. Hvor kom vi til?

Jeg gravede.

*Indre stemme: "Det vil ligne et rituelt mord. Hun kommer til at gå fra en krop til en anden. Men hun kommer til at fortsætte med at fortælle, så længe jeg fortsætter med at spørge."*

Godt så. Jeg gravede, og så faldt jeg. I virkeligheden har vi ikke mulighed for at falde, uden at bruge en stige – det er dog vigtigt at pointere, at det er forskellige ting. Vores rejsende, leder, kald hende hvad fanden I vil, skal bære følelsen af, at hun falder, selv om hun går ned af en stige.

Dette er ikke en nedstigning, ikke en bevidst handling. Det er et regulært fald. Vi lander derefter i en glødepære. Og under os er et rum, der ligner en slotssal. Altså det her er i drømmen. Hvad fanden, det vil ikke stoppe med at bløde.

*Indre stemme: "Jones, hvem er i slotssalen?"*

Salvador Dalí! Han har indbudt til fest, og jeg bevidner fra min plads på bunden af glødepæren, hvordan gæsterne kommer ind. Jeg hænger i en snor. Samme snor som forbinder jorden og månen. Det var her jeg landede. I en glasboble hævet lidt over festen. Inde i glasboblen er der kun mig i al enkelthed – min samvittighed og mine erfaringer er der ikke plads til. Jeg føler ingen anger over mordet på de ti unge mennesker, jeg kan ikke huske, hvad jeg lærte i New York, ørkenen forekommer mig uvirkelig – som noget opdigtet. Jeg er den sorte boks i et styrtet fly. Værdifuld information. Intet andet.

Men dernede er Dalí en god vært på den måde, han har valgt at være det. En kunstens Anders And. Jeg ser, hvordan hvert af hans tilløb til samtale kløver sig selv over på midten og tager den enkleste vej ud. Hans stok støtter den anden halvdel, der ikke virker til at have dyrket nogen form for motion de sidste ti år. Salen fyldes af mennesker, som bukker og gi'r hånd. De er smukt klædt på, størstedelen i hvidt, med små detaljer ved halsen og håndleddene. For det meste glitrende diamanter. Store skåle bæres ind og placeres på bordet foran gæsterne, som virker forventningsfulde, måske også sultne, for samtalen dør langsomt ud. Dalí slår stokken i jorden og taler. Han frygter den stilhed, som sulten skaber. Byder velkommen og vifter med stokken over bordet som en hidsig skolelærerinde, introducerer værtinden, Gala, og derefter hver og en af gæsterne. De er ti til bords. Dalí for den ene bordende.

Gala ved den anden. Gæsterne omkring dem – fire på hver langside. En butler kommer ind og fylder glassene med rødvin, samtidigt med, at en anden serverer en middelhavs-salat. Efter ca. en time er forret og hovedret afviklet, og desserten, en kage med chokoladeovertræk, køres ind på en vogn og placeres i det ene hjørne af rummet ved siden af en stor mahognibogreol med bøger og cigarkasser. Dalí rejser sig og går over til kagen.

Jeg følger hans bevægelser fra min udkigspost. Jeg fornemmer, at stemningen er forandret. Dalí er den samme. Dæmonisk. Men lytterne, gæsterne, kald dem hvad fanden I vil, deres ansigter er blevet fyldt af noget, men jeg har svært ved at afgøre hvad. En mand ved den ene bordende klapper vildt. Han står endda op og klapper. De andre følger trop. Han må ha' sagt noget sjovt, Dalí – noget enestående? Som på kommando vender de pludselig deres ansigter mod loftet, samtidigt med at stokken peges mod den lille glødepære i loftet. Det summer mellem gæsterne, de peger, gestikulerer. Så ser jeg, hvordan Dalís isse bevæger sig rundt i rummet som et ubeslutsomt æg. Han leder efter en stige. Men ikke af den slags, vi kunne tro, for han leder efter den i bøgerne. Og cigarkasserne. Da jeg fæstner blikket på ham, ser jeg, at han faktisk mærker på bøgerne, snarere end han leder efter noget i dem. Han vejer dem i sin favn. Derefter stabler han dem. Biblen på Koranen – på Hitlers *Mein Kampf*. Alle bøger med den rette tykkelse bliver valgt ud, og nu er gæsterne også blevet involveret. De stæser rundt i rummet på jagt efter bøger med den ønskede tykkelse. "Dostojevskij!," råber Gala. "Har vi noget Dostojevskij?" Hun minder om en auktionarius i et auktionshus. Dalí vifter med, hvad han tror er Dostojevskij. En af gæsterne har taget skoene af og binder Stephen King og Oates omhyggeligt sammen med snørebåndet. De skal udgøre det første trappetrin. Derefter lykkes det ved

hjælp af lim, tape og endnu mere skosnøre at bygge en stige bestående af så vidt forskellige personligheder som Werther, Kruse og Karenina hele vejen op til glødepærerens. Dalí tager det første majestætiske skridt i retning mod mig, og jeg når at tænke, at forventningerne er urimelige. Hvad skal jeg på nogen måde kunne tilføre festen nu, andet end en gøglers trætte tricks?

Jeg tror ikke, jeg orker mere.

*Indre stemme: "Fuldfør."*

Dalí beder mig om at læse højt. Han placerer mig ved chokoladekagen, efter han har hjulpet mig ned af de stab-lede bøger. Han svøber mig i en rød kappe. Og jeg læser siden hen et digt, jeg har skrevet, men som står i en bog, der ikke er min. Jeg er ør i hovedet. Men jeg læser.

I den her by  
Som lever af os  
Skriger mågerne, som om de blev forladt af deres forældre  
De sidder på et og samme tag og beklager sig  
Og her sidder jeg og lur på  
Hvor jeg har set dem før  
Og det er en tanke som tager tid  
Fordi den skal passere mig selv først  
Klæde mig som en måge, sætte mig på et tag, forlade mig  
Og når jeg alligevel tager mig tid  
Er fristelsen stor  
At i stedet for at forstå mågen og dens skrig  
Gøre oprør mod verden

Siden åbnes dørene, og hundene kommer. Og jeg ved det, for jeg har selv bestemt det. Og jeg nyder det. Og Dalí bliver revet i stumper og stykker af hundene. Hans

ansigt forstilles, ligesom gæsternes. Ligesom Galas. Der er så meget blod. Og jeg giver mig selv et øjeblik til bare at notere, hvor mennesker retter deres blik hen, når livet ender. De retter det mod hundene. Diamanterne spredes ud over salonens gulv. De kunne ikke redde dem. Balkondørene slipper lyden ind af tusindvis af mennesker, som har fortjent en ny orden. Og jeg går derud, på balkonen, for det er mit navn, som råbes.

“Jones,” råber de. “Jones!”

Og sådan slutter forestillingen. Det er min drøm.













## SAMTALE OM BREVET

---

- 1: I har jo ikke fået sådan et fint brev her fra mig som alle andre.
- 2: Var det pappersbrev?
- 1: Ja, præcis. Jeg har sendt det ud i guldkuverter til syv personer.
- 3: Åh.
- 2: Men handskriven eller liksom på maskin?
- 1: Nej på maskine, på *maskine*? På *computer*.
- (grin)
- 1: Og så var der så et billede af en lille pony, som jeg har redet også.
- 2: Men är det bara lesbiska, som har fått det?
- 1: Nej.
- 2: Eller är det, att du antar, att dom är lesbiska, eller att dom –
- 1: Jag, jeg har skrevet i en definition, at det er sådan: “Du behøver ikke selv definere dig som lesbisk, men jeg går ud fra at – “Ja, men at jeg –”
- 3: får lov til at gøre det.
- 2: Ja –

*(grin)*

- 3: Har du talt med alle personerne?
- 1: Nej, næsten, der er en, der ikke har svaret –
- 2: Va? Vem då?
- 1: Ja, det, tænker jeg, er hemmeligt.
- 3: Må vi gætte?
- 1: Nej ...
- 2: Men jeg fatter inte. Det känns inte som att man få ett sånt brev utan att svara på det, eller kommentera det.
- 3: Nej.
- 2: Den kan ju inte ha fått det.
- 1: Du tror ikke at vedkommende har fået det?
- 2: Nä.
- 3: Eller også får vedkommende massevis af post fra beundrere.
- 2: Ja, om en får jättehögrar med beundrarpost.
- 1: Bare sådan: Der er altid folk, der bare vil knalde mig hele tiden.
- 2: Om en är Justin Bieber.

**3:** Men sådan et guldfutteral får man jo ikke hver dag.  
Eller kuvert, mener jeg.

**2:** Nej, precis.



## BREVET 1

---

### CHEFEN:

Ja, dels blev jag smickrad och glad. För det är ju en väldig komplimang, det är ju en jättestor komplimang, att du vill jobba *och* ligga. Det är ju sällan som begär uttalas så tydligt som i ett brev, svart på vitt. Och sen blev jag också medveten om min maktposition. Självklart vet man, att man har en makt som chef, samtidigt går man inte runt och tänker på det i varje sekund.

Sen blev jag nervös. Jamen att jag inte visste riktigt, vad du skulle göra med det och det kändes lite – det vet jag ju fortfarande inte ... Det var väl nån sån här ryggmärgs – Jamen att du skulle använda det på ett sätt, som jag inte har kontroll över.

## FORESTILLINGER OM SEX 1

---

- 1: Jaja – men hvad tænker I om det her?
- 2: Ja alltså, du har ju jobbat med oss. Och eftersom du har varit väldigt tydlig med att du bara vill jobba med folk som du också vill ligga med, så känns det inte helt överraskande –
- 1: Men vi har jo for eksempel aldrig knaldet.
- 2: Nej, jag tänker ju, att ni har gjort det. Jag blandar ihop er.
- 3: Vi har snavet på scenen.
- 2: Ja, just det.
- 1: Vi har slikket på hinanden.
- 3: På scenen.

## BREVET 2

---

### DANSEREN:

Det er så sjældent, jeg får brev, eller jeg får jo regninger. Og feelingen var jo også lidt ... officiel, det følte som sådan: "Her er et spørgeskema, du skal udfylde," eftersom det var en brun kuvert, men så: "Næ! Det er jo til mig!" –

Jeg tror, at jeg altid gennemgår en sådan her: "Tænk, hvis vi skulle knalde," med alle jeg møder i en form for lovlig alder – (*afbryder sig selv*) "Alle jeg møder," jeg møder så sindssygt mange børn, og der sker det ikke overhovedet på nogen måde. Og ingen over 80 – (*griner*). Men alle ligesom som (*fortaber sig*) ... Hvorfor begynder jeg at tale om børn? Gud, hvor sindssygt, jeg giver slip, går videre – whatever (*pause*).

## FORESTILLINGER OM SEX 2

---

- 2: Men jeg tænker på våran første foreställning – den var ju väldigt erotisk, eller vi gjorde ju mycket saker som – asså jag tänker på den här böghögen, och sexuella fantasierna.
- 1: Den var vel ikke så erotisk – den der böghögen – bøssebunken?
- 2: Den var supererotisk.
- 3: Og man skulle fortælle historier, om hvornår man har tændt på en mand.
- 2: Och alla skulle bli upphetsade och vi låg på varandra.
- 3: Det har du fortrængt?
- 1: Ja, hvad så skulle alle blive – ? Var pointen, at vi skulle ophidse hinanden?
- 2: Ja.
- 3: Vi skulle forsøge at blive det, og så skulle vi stoppe, når der var en der blev det.
- 2: Och vi tog ju på varandra. Det var ju som att det var att först brottades vi, och sen var det som att vi började liksom smeka varandra.
- 3: Ja under fortællingen ligesom.
- 1: Det her har jeg fortrængt.

### CHEFEN:

Jag är van vid att arbeta med research, som du gör nu. Det har jag gjort många gånger, och suttit i ganska intima samtal, men det ger ju att du har en viss makt som konstnär i den här situationen. Och jag är ovan att vara i den här positionen i en konstnärlig process i ett konstnärligt verk – . Det gjorde, att jag blev påmind om den makt, jag faktiskt har när man gör så: “Hej får jag prata med dig?” och “Vad ska du ha det till?” “Ja, men det är ett konstprojekt” – och vilken risk en människa har tagit för mig då, och det är ganska många nu. Och det är till en viss del – man kan kontakta vem som helst, men man har ju en sorts makt som konstnär över sitt eget verk, och hur man bearbetar vad andra människor säger. Ja, men det var ju det Strindberg brukade säga: “Ja, men vi ses i min nästa roman.” Om nån var jobbig, så sa han så: “Vi ses i min nästa roman.” Jag har makten.

## OM FLOW / FEELING 1

---

**DANSEREN:** Men, hvis jeg må spørge, plejer du at knalde med folk som du arbejder med?

**1:** *(stille)* Ja, eller altså ja, det er sket.

**DANSEREN:** Og så var situationen at I først arbejdede sammen og så knaldede I eller?

**1:** Ja.

**DANSEREN:** Så det var ikke sådan så du kontakter nogen som du vil knalde med og så knalder I?

**1:** Ikke bevidst, men jeg tænker at jeg har tænkt sådan der underbevidst –

**DANSEREN:** Ja, helt klart. Det er så smudsigt!

**1:** Ja! Og det føles også helt forkert!

**DANSEREN:** Men også skønt. *(pause)* Jeg tænker at det på en måde sådan ret meget fungerer. At den type attraktion styrer ret mange valg som mennesker gør, hvilket jeg kan synes er provokerende også, selvom jeg virkelig kan mærke at jeg gør det –

**1:** At du bliver styret af det?

**DANSEREN:** Hvis jeg er i en gruppe, arbejder med en gruppe, så mærker jeg, at dem jeg først ”connecter” med er dem som jeg er tiltrukket af, eller altså på en skala, det behøver ikke være sådan ”wow nu kører det”, men dem som jeg godt kan lide er jeg ofte tiltrukket af på en måde.

1: Tror du at tiltrækning er nødvendig for at man skal kunne lave noget sammen?

**DANSEREN:** Ja, måske

1: Eller altså på et eller andet plan.

**DANSEREN:** Ja, det tror jeg. Ellers, hvad siger man, det klikker ikke, det føles ikke som om vi får nogen kontakt. At det bliver sådan forceret, men altså, jeg er jo også en sucker for at det skal være sjovt at arbejde. Jeg synes ikke det skal være kedeligt at arbejde. Det skal være sjovt. Og det skal på en måde fodre sig selv. Og jeg *vil* jo *ville* møde dem –

**CHEFEN:** Men jag tänker att det, när det handlar om konstnärliga processer – Min erfarenhet är att det är svårt att sätta ihop en grupp människor, så mycket konstnärlig ledare som jag är och har varit, så handlar mycket om att skapa så bra omständigheter som möjligt för att skapa. Tillexempel om man har en text och så vill jag att den ska hitta en regissör, då har jag skapat en slags ”dejting”. Jag kallar det dejting – för att se vart det klickar.



- 1: Den er lidt uklar, den der “at det klikker,” og så tænker jeg nej, men det handler bare om at være tiltrukket – hvis man kan sige det sådan (*pause*).

## MERE SAMTALE

---

**1:** Der er jo blevet talt meget om seksuel diskrimination på teatre, og jeg tænker, at jeg for eksempel objektiviserede ret meget, da jeg sendte de her breve ud, hvilket jeg tænker bliver udjævnet, eftersom du er i en magtposition i forhold til mig – men det ville være svært for dig at sende ud –

**CHEFEN:** Ja, det skulle bli riksnyhet på kultursidorna. Ja, men det är ju liksom noga reglerat av lagar. Som ledare kan man inte, bör man inte uttala den typen av begär.

**1:** Står der sådan?

**CHEFEN:** Ja. Det är inte okej att uttala det. Men samtidigt så kommer jag ihåg när Ingmar Bergman gick bort, då hade DN en sida som var som en slags begärssida över hans liv. Det var en spalt som var horisontellt med hans äktenskap, och sen på andra ledden kunde man se dom olika älskarinnor och lösa relationer han haft. Och det var då kopplat till olika filminspelningar, så man anade att han gick in i relationer med dom skådespelare, som han jobbade med. Så det finns ju en tradition, som jag tänker på som buren av manliga chefer – att inte alls bry sig om det. Men det var ju förr i tiden, höll jag på att säga, men uppenbarligen hade han ju relationer med jättemånga, som han var chef över. Rest in peace.

**1:** Men har du været i sådan en situation hvor det er sket?

**CHEFEN:** Nej, jag har inte haft en relation så, inte ens som anställd på arbetsplatsen, nej.

- 1:** Har du ligesom ikke haft et eller andet begær, som er gået ud over en arbejdsproces?
- CHEFEN:** Nej. Jag har nog hållit mig till gränsen där. Jag har aldrig sagt så: "Ska vi ligga med varandra?"
- 1:** Men har det været bevidst?
- CHEFEN:** Men det har det nog, det är nog ett medvetet val.
- 1:** Jeg oplever også at der findes forskellige tabuer omkring sex, som jeg synes er lidt forstyrrende. Selv om jeg synes, at jeg er meget bevidst om dem, så ved jeg ikke – hvordan jeg skal finde ud af –
- DANSEREN:** Hvordan?
- 1:** Jamen at det føles mærkeligt – som om det måske ikke er helt normalt at spørge nogen, om de vil knalde med en.
- DANSEREN:** (*griner*) Næ.
- 1:** Nej, men hvorfor er det ikke det? Eller hvornår er det det? For eksempel: Hvis man kender hinanden og er en gruppe, så er det måske mere okay eller sådan, men –
- DANSEREN:** Men tænk, hvis du begyndte at knalde med alle dem, du gerne ville knalde med – altså hvis du virkelig spurgte ligeud, også i arbejdssituationer –
- 1:** Ja, men det ville være utroligt besværligt, tænker jeg, eller utroligt mærkeligt. Men det er det, jeg mener, men jeg tænker, at jeg egentlig gerne ville have, at det var sådan, men at det så ikke skulle være besværligt –

**DANSEREN:** Ja, præcis.

**1:** Men jeg har også tænkt ret længe, altså lidt som du sagde, at alle drives af, hvem de gerne vil knalde, at det er det eneste, vi laver.

**DANSEREN:** Ja.

**1:** Og også tænkt, at det er min drivkraft. Men nu for eksempel, her i efteråret, så var det som om jeg bare – Nej, men det er ikke det. Eller måske er det noget andet også. Og jeg begyndte at se lidt andre mennesker som jeg – jeg tænker på sådan her, men de vil måske også (*pause*) have, at det skal blive en bedre verden –

**DANSEREN:** Men det ville det jo blive, hvis alle –

**1:** Hvis alle bare knaldede.

**DANSEREN:** Men jeg kan også blive lidt stresset, når du siger det her, for jeg kan føle mig meget uinteresseret i sex i perioder (*pause*). Hvis det skulle være sådan, at vi bliver drevet af det, så betyder det, at jeg har mistet mit drive så eller – Og det kan også nogen gange være meget koblet til, når jeg arbejder meget.

**1:** Ja, okay – men så er det måske, som om at du –

**DANSEREN:** Så får jeg det ud gennem mit arbejde.

**1:** Mm. Jeg har også nogen gange tænkt sådan: “Nej, men jeg har oven i købet valgt det her – i stedet for at have en masse sex, så har jeg valgt at lave nogle forskellige kunstprojekter.”

**DANSEREN:** Ja.

**1:** Sådan har jeg valgt at analysere mit liv.

**DANSEREN:** Men nogen gør jo både og, men de er jo sådan (*pause*). Det er meget freudiansk, at det skulle være sådan, eh, hvad er ligesom Freuds ting? Han taler om sådan – nej, jeg tænker ikke på Freud, jeg tænker på et desire, at det skulle være –

**1:** en grundlæggende –

**DANSEREN:** Ja – med alt, sådan grunden i vores – men så tænker jeg, så bliver man jo dårligere, hvis man får udløb for alle sine desires, så er der jo intet tilbage til kunsten. Så man må jo lide –

**1:** Megadårlig idé. Det burde jo måske være lige omvendt.

**DANSEREN:** At det ligesom akkumuleres, hvis man har –

**1:** Men så er det jo kedeligt, hvis man ikke har –

**REGISSÖREN:** Men ett bra konstnärligt arbete, det är ju som en förälskelse, eller det sätte ju i gång lite samma – är det inte det? Jag vet inte, jag har aldrig pratat med nån om det här.

### DANSEREN:

Jeg kan jo godt lide sådan her – Gud, jeg taler bare om mig selv og mine værker – men det her seneste værk er stadig i mit hoved – hele den her bevægelsesdel, den kaldte vi for “fucksnake”. Og så er det sådan her, vi er gået ud fra et bevægelsesmønster, som er helt unisont, selv om vi hele tiden skal ha’ kontakt. Og det bliver – det som det på en måde blev er jo både sådan her – nu plejede jeg at sige sådan kommunistisk – eller det er sådan ineffektivt, man kommer ingen vegne! Selvom man *skal* bevæge sig et sted hen. Plus at der opstår sådan en meget tydelig kobling til sex, uden at vi gør noget seksuelt – og det synes jeg blev spændende.

Og så talte vi ofte sammen om sådan, hvornår det fungerede og ikke fungerede. Når det fungerede var det som om at vi “made love”, eller så byggede den sådan på sensation, altså man skal jo have sensation. Eh –, og når det ikke fungerede så “bollede” vi, for det var bare sådan helt mekanisk. Så vi talte virkelig meget i sådan nogle sextermener for at kunne nærme os en slags – flow – eller kvalitet.

*(pause)*

## SLUTNINGEN

---

- 2: Jag kan också känna, att en har behov av att uttala såna grejer, även om en inte vet om en vill – men då känns det där som det perfekta sättet. För att man också safe-ar på ett sätt, eller gör det i en form som gör det spännande. Men att du också kan känna som att du har ett litet övertag – som man inte skulle ha om man skrev ett vanligt kärleksbrev – eller beundrarbrev.
- 3: Jeg tænker – det er jo både en meget mærkelig og meget stærk position – at være sådan: “Jeg vil det her” – og så venter man på svar. Det er jo sådan, altså et samtykke, på en måde. Og hvad får man for et svar, og hvad betyder det svar. “Jeg vil tale om –” Det er jo én ting, eller sådan “Ja, vi kan godt gøre det.” Det er en anden –
- 2: Ja, för där undrar jag också, om du egentligen vill ligga med dom här personerna – alltså jag menar, om en sån situation skulle uppstå – är det det du vill? Eller liksom – förstår du vad jag menar –
- 1: Ja, men jeg forstår. Men det tror jeg måske ikke, jeg vil – men det føles bare kedeligt at sige det – som om det ødelægger hele projektet. Men jeg mødte en person, som sagde sådan, at vedkommende synes, at det er helt uinteressant med flirt og spænding, og at vedkommende bare ville have, at folk skulle være glatbarberede –

Og jeg tror at jeg godt kan lide, at jeg stadig kan sige sådan: Ja, men jeg vil for eksempel gerne knalde med dig, men at jeg ikke rigtig vil have et



“VI HAR

SNAVET

PÅ

SCENEN.”

svar – fordi jeg ikke – fordi jeg måske faktisk ikke  
– fordi det ville være så nederen, hvis du så sagde  
“Okay, nu?” – og at jeg gerne ville have, at det  
opstod mere – og jeg har måske, men nu har jeg  
allerede sagt sådan, så nu kan jeg måske afvente et  
initiativ. Eller et svar –

1: Kære –

Jeg har gerne ville arbejde med dig. Eller knalde med dig. Eller både og. Eller også så har jeg ikke kunnet skille de to viljer ad. Jeg synes, at du laver godt teater/kunst. Jeg synes, at du virker klog. Og sjov. Og jeg har nogen gange tænkt, at jeg gerne ville lære dig at kende, eller tale med dig, eller knalde med dig.

En gang i mellem så føles det virkelig ikke okay at tænke sådan. En gang imellem så synes jeg, det er helt normalt. Jeg tænker på, om du ville have lyst til at tale med mig om det her?









L: Der ligger nogen i min seng

W: Nogen, som aldrig har ligget der før.

---

W: Du bøjer dig over vasken. Drikker. Store slurke. Du drejer dig og griber håndklædet, presser det mod ansigtet. En lugt, du genkender, strømmer ind i næsen, ind i øjnene, ind i din bevidsthed. Det er ikke håndklædet, du presser mod ansigtet. Det er en skjorte. Den er propfuld af lugt. Parfume. Nellike? Hud. Bar. Nerver. Muskler. En anden. Den er grøn. Skovgrøn. Brune knapper. Du holder den frem foran dig.

---

*Lyd fra et udested.*

L: *Du er en af de første, jeg møder, som faktisk ligner dig selv.*

W: *Jeg satser på, at det er en god ting?*

L: *Vil du sige, at du ikke er optaget af, hvordan du ser ud?*

W: *Ikke synderligt.*

L: *Men du har en virkelig flot skjorte.*

---

W: Du hænger den tilbage, hvor den hang. Der ligger et ur og en dåse snus og en læbe-pomade på håndvasken



- L:** Nogen har spredt deres ting rundt på mit badeværelse
- W:** Du ser hans fingre for dig sætte tingene fra sig. Du ser hans grove mandehænder tage uret af. Akkurat på samme måde som hans grove mandehænder gør hver eneste aften. Han drejer venstre arm, og med højre arm låser han urremmen op, de andre fingre strejfer det ømmeste sted på indersiden af håndledet, der hvor pulsåren går, der hvor huden er tyndere, og med enkle og få bevægelser løsner de spændet på remmen og lægger uret på vasken. Vant. Rutineret. Automatisk
- L:** Som om det ikke betød nogen verdens ting
- W:** Sådan tager disse hænder uret af hver eneste aften i deres egen lejlighed, denne gang gør de det i din. Disse fremmede hænder som har kendt dig så kort, som har kendt dig i én aften, kun i går aftes. Som i går holdt rundt om glassene. Og som i nat stod her og tog uret af på dit badeværelse.
- 

*Lyd fra et udested*

- L:** *Aldrig hehehehehe*
- W:** *Du går aldrig med nogen hjem på første date? Hehehehe*
- L:** *Aldrig hehehe*

**W:** *Aldrig hehehe*

**L:** *Aldrig hehehe*

**W:** *Men tager du nogen med dig hjem på første date? Hehehe*

**L:** *Aldrig hehehe*

**W:** *Aldrig hehehe*

**L:** *Aldrig hehehe*

---

**L:** Der ligger nogen i min seng

**W:** Nogen, som aldrig har ligget der før

**L:** Hvorfor snorker du?

**W:** Jeg sover

**L:** Du snorker

**W:** Jeg trækker bare vejret tungt. Alle trækker vejret tungt, når de sover

**L:** Du ligger på min side

**W:** I din seng, som du har sovet i de sidste fem år, i cirka 1.800 nætter har du sovet der, groft regnet, søvndrukken, søvnløs, snakket i telefon, tudbrølet, grinnet, nogen gange bevæget dig rundt sammen med helt andre mænd. Midt

oppe i denne rede af ekstrem intimitet ligger der nu en nøgen mand og sover. Og han sover tungt og godt. Som et barn. Hans åndedræt er jævnt. Og han tænker ikke på noget af det her overhovedet. Han sover simpelthen. I din seng

**L:** Jeg vil lægge mig ved siden af ham

**W:** Du går mod sengen. Stille. Du løfter dynen. Han ligger på ryggen

**L:** Jeg vil ikke vække ham

**W:** Du lægger dig ned ved siden af ham. Så stille og forsigtigt du kan

**L:** Han bevæger sig lidt

**W:** Du stivner. Holder vejret. Orker ikke tanken om, at han skal vågne og se dig nu, og at I skal begynde at tale. At I bliver nødt til at sige ting til hinanden. Hvad skal I sige?

**L:** Tak for i går?

**W:** Han drejer sig rundt mod dig i søvne. Hans tæer bevæger sig lidt, han justerer sig ind i den rigtige stilling. Han skubber sig frem og tilbage. Lægger hænderne under kinden

**L:** Nu vågner han

**W:** Du tør ikke se efter. Du ligger på ryggen med øjnene lukket. Du holder vejret. Der bliver helt stille

- L:** Nu vågner han
- Du forbereder dit ansigt på en slags  
forfærdeligt smil
- L:** Nu vågner han
- W:** Du bliver varm. Dit blod bobler
- L:** Nu vågner han
- W:** Så begynder han at trække vejret tungt igen
- L:** Snorken
- W:** En hvilken som helst anden dag ville snorken  
have virket afvæbnende på dig
- L:** Jeg vil gerne lægge mig ind til ham.
- W:** Du rejser dig op, griber noget tøj som ligger på  
kommoden, lister dig ud af værelset, pulsen  
slår hurtigere. Du går ind på badeværelset.  
Igen denne grønne skjorte, der er hans
- L:** Den hænger der, som om den altid har hængt der
- W:** Men det er kun nogen timer siden, han  
hængte den der for første gang
- L:** Eller var det mig, som hængte den der
- W:** Det er bare nogen timer siden, den blev revet  
af hans krop, og en af jer hængte den der. Du  
klæder dig på. Du går ud. Dit hjerte slår

L: Jeg har brug for luft

W: Du har brug for æg

---

*Lyd fra et udested*

W: *Var du god i skolen?*

L: *Rigtigt god. Var du?*

W: *Ja*

L: *Har du behov for at bryde ud af dine faste mønstre?  
Sprænge grænser?*

W: *Lidt*

L: *Har du en slags teori om, at du har brug for en  
kvinde, som overhovedet ikke ligner dig, og som er  
skideskør og meget lidt selvhøjtidelig?*

W: *Ja*

L: *Og så tænker du nu, at jeg er alt for lidt sådan?*

W: *Jeg tænker nok, at du er lidt for klog ja*

L: *Det ved du jo ikke. Jeg spiller jo bare. Jeg lader som  
om. Du kender mig ikke. Jeg kan jo være alt*

W: *Ingen kan være alt*

L: *Tjo. På en måde. Jeg skabes jo i dine øjne. Du styrer  
mig jo lige derhen, hvor du vil*

- W:** *Jeg vil jo ingenting. Jeg vil bare have, at du skal være dig selv, helt fuldstændigt uafhængigt af mig*
- L:** *Det tror jeg, du er ret alene om*
- W:** *Hvad?*
- L:** *At du ikke vil have, at jeg skal være noget specielt. Jeg tror, det er derfor, det stort set ikke går at møde andre. Fordi de har en mening om, hvad de vil have, jeg skal være*
- W:** *Jeg har i hvert fald ingen mening om, hvordan du skal være*
- L:** *Men du synes jo, jeg er for klog*
- W:** *Ja*
- L:** *Så har du jo en mening om, hvad du vil have, jeg skal være –*
- W:** *Der kan du se, du er for klog*
- L:** *Bliver det lettere for dig, hvis du bestemmer, at jeg er det?*
- W:** *Ja, men du er jo klog. Det er ikke noget, jeg bestemmer*
- L:** *Det tror jeg ikke på*
- W:** *Gør du ikke?*

- L:** *Jeg tror, vi skabes i hinandens øjne. Jeg tror ikke, vi er noget som helst i udgangspunktet*
- W:** *Ingenting?*
- L:** *Lidt er vi måske. Vi har nogen forudsætninger, nogen egenskaber og kvaliteter og svagheder og tilbøjeligheder. Men jeg tror, at vi ud fra dette kan blive til ekstremt mange forskellige ting. Jeg tror bare, at du ender med at blive én ting, fordi du tilfældigvis havner sammen med nogen få mennesker og i et job og i et liv, som definerer dig, og så lader du som om, at "dette er mig", helt til du dør. Men egentlig kunne dette 'jeg' blive helt anderledes, hvis omstændighederne rundt om dig tilfældigvis var anderledes*
- W:** *Hvorfor vil du så have en kæreste? Hvis det er, som du siger, burde du jo netop ikke låse dig fast til reducerende omstændigheder som for eksempel bare at have én kæreste. Du burde jo holde alle muligheder åbne.*
- L:** *Fordi jeg har accepteret at det er sådan. Jeg har slået mig til ro med, at jeg kommer til at blive bare én af mange tusind mulige versioner.*
- W:** *Det er trist*
- L:** *Nej, det er fint. Det triste er jo dem, som ikke forstår det her. De, som bare bliver én af tusind mulige versioner og aldrig oplever dette som et valg, aldrig tænker at de også kunne have haft det i sig, at blive en helt anden*

- W:** *Men de slipper jo for det her eksistentielle dilemma*
- L:** *Hvilket dilemma?*
- W:** *Altså hvis du tror, at du kan være tusind forskellige ting, hvordan skal du så nogensinde kunne tage et valg?*
- L:** *For vi er jo nødt til at være noget. Tager du ingen valg, så er du jo ingenting. Og det er bedre, at være én af tusind muligheder end nul af tusind muligheder.*
- W:** *Men det kræver en vis styrke at turde at gå efter dette ene. Hvordan kan du vide, at dette er det bedste alternativ? At du ikke hele livet kommer til at tænke, ååå, jeg skulle have valgt et af de andre tusind alternativer?*
- L:** *Det kan du ikke vide.*
- M:** *Men det er jo umuligt*
- L:** *Nej, man må bare tænke, at der ikke findes noget, som er bedst og dårligst. Der findes bare tusind forskellige alternativer.*
- W:** *Er du oraklet i Delfi?*
- L:** *Nej, jeg har bare dyrket en del yoga på det sidste*
- W:** *Så du er i zen*
- L:** *Ja, det er jeg faktisk. Og det er der ingen omkring mig, der er*



- W:** *Jeg er så tilpas primitiv, at jeg godt kan lide at tænke, at der findes noget, som er rigtigt, og noget som er forkert*
- L:** *Det er jo godt, hvis du kan lide at tænke det. Men bliver du ikke skuffet en del?*
- W:** *Jo, hele tiden. Jeg opnår jo aldrig noget som helst*
- L:** *Netop. Jeg prøver ikke at opnå noget, jeg går bare efter en af mange muligheder. Og så er jeg aldrig bedst eller aldrig dårlig. Jeg er bare mig*
- W:** *Det lyder som om, du er 90 år*
- 

- L:** Du vågner. Du ser op i et ukendt tagvindue
- W:** Du lægger æg, tomat, brød, juice, agurk, avocado, serranoskinke, røget laks, blåskimmelost og frisk basilikum i en indkøbskurv. Du stiller dig i kø ved kassen. Du vender dig om og går en runde mere. Du lægger serranoskinken, den røgede laks, blåskimmelosten og basilikummen tilbage.
- L:** Du ser iskrystaller på tagvinduet. De er viklet ind i hinanden. Du prøver at følge en med blikket, men du bliver træt i øjnene. Det er umuligt at skille ad, hvor den ene slutter, og den anden begynder. Du lugter til sengetøjet
- W:** Citron. Wow

**L:** Du rejser dig op. Går ned af trappen. Du kan ikke huske, at der var en trappe her i nat

**W:** Men dette er unægtelig en trappe

**L:** Du går ind på badeværelset. Lykkelig for at du ikke støder på hende, før du har set dig i spejlet. Du ser dig i spejlet

**W:** Ikke se sådan på mig

**L:** Du tager et bad. Du burde sikkert have spurgt. Men du orker ikke. Du tager et bad

**W:** Du går hjemad. Du ser op på himlen. Der er sol. Det er søndag. Det myldrer med folk med skøjter rundt om halsen og barnevogne i hænderne

**L:** Du får pludselig lyst til at synge

**W:** Du står udenfor lejligheden. Du løser døren op så stille du kan

*Han nynner/synger Suspicious minds af Elvis Presley på en Elvisagtig måde. Han synger højere og højere*

**L:** Jeg drejer mig og går ud af døren igen

**W:** Dit hjerte slår

**L:** Du synger i mit badeværelse

**W:** Du går ud af porten. Drejer om hjørnet. Du kigger ind af dine egne stuevinduer.

“DU BØJER

DIG

OVER VASKEN.

DRIKKER.

STORE SLURKE.”

Gardinerne er trukket for, men i midten er der en sprække. Du ser dine bukser på gulvet. Sweateren. Hans bukser. Sokker og undertøj ligger i en sti mod sofaen

**L:** Åh gud

*Han synger. Det er så det kun lige akkurat høres. Så bliver det gradvis højere*

**L:** Du kommer ind i stuen. Du har mit håndklæde rundt om livet

**W:** Han ser efter noget. Han siger noget. Han siger dit navn

---

*Lyd fra et udested*

**L:** *Linnea*

**W:** *Det er et usædvanligt navn*

**L:** *Jeg er opkaldt efter Carl von Linné*

**W:** *Ham som opfandt blomsterne?*

**L:** *Ja, eller, blomsterne stod der vel også før ham*

**W:** *Ja, men han satte ord på dem*

**L:** *Ja, han gav dem navne*

**W:** *Ja, det var jo snedigt*

- L: *Hvordan det?*
- W: *Så folk vidste, hvad de så på*
- L: *De vidste vel også, hvad de så på, før han gav dem navne*
- W: *Ja, men sådan så de kunne adskille dem fra hinanden*
- L: *Ja.. de var jo også lige så forskellige, før de fik hvert sit navn. Da var de lige så utrolige og gule og røde*
- W: *Ja, men så kunne de snakke om dem jo*
- L: *Ja, men er der nogen, som gør det?*
- W: *Er der ingen, som snakker om blomster?*
- L: *Jeg oplever, at de færreste snakker om de forskellige blomster med navne. Man siger bare se på den fine lilla blomst der, man siger ikke sikke et smukt skov-storkenæb, eller gør du det?*
- W: *Nej, men takket være Carl von Linné så har jeg muligheden*
- L: *Som du ikke bruger*
- W: *Desværre ikke. Men Linnea er alligevel et smukt navn. Så om det er –*
- L: *Jeg kan faktisk godt lide at tænke, at jeg er opkaldt efter blomsten Linnea og ikke Carl von Linné*

**W:** *Er det også en blomst?*

**L:** *Det er en nydelig lille lyslilla sag, som de fleste antageligt ikke kalder andet end en nydelig lyslilla sag alligevel, til trods for at netop Carl von Linné kaldte den Linnea, fordi det var hans yndlingsblomst. Han kaldte den også "min blomma"*

**W:** *Aha*

**L:** *Stilken vokser sådan vandret bagover, og op af stilken kommer der blomster. Sådan. Klokkeformede med grønne små symmetriske blade. Den er ikke så let at få øje på, men den er uhyre karakteristisk, når du først ser den*

**W:** *Det lyder som om, dine forældre ramte plet*

**L:** *Mere øl?*

---

**W:** Han kigger rundt om sig. Gentager dit navn. Højere nu. Han går ud af stuen

**L:** Hvorfor klæder du dig ikke på?

**W:** Du bliver stående og ser på din stue. Nogen gamle aviser ligger på bordet. Du ser på din boghylde. Billederne på væggen. Lamperne. Frugtfadet

**L:** Det kunne have været fyldt. Det er sørgeligt med én banan

**W:** Der ligger et æbleskrog på en tallerken

- L: Jeg læner mig nærmere
- W: Du ser dine egne øjne i ruden
- L: Du kommer ind igen
- W: Du ser bange ud
- 

*Lyd fra et udested*

- L: *Og du? Willy er jo også lidt usædvanligt.*
- W: *Da jeg var lille, pralede jeg af, at jeg var opkaldt efter Wilhelm Tell. Men jeg er ikke opkaldt efter en skid desværre.*
- L: *Måske var Wilhelm Tell en skid....erik?*
- W: *Nej nu må du stoppe. Han skød et æble ned af hovedet på sin søn. Han kløvede det i to. Perfekt. Midt på. Han er en helt*
- L: *Men er det derfor, han var en helt? Fordi han skød så godt?*
- W: *Ja, forestil dig hvor nervøs han var*
- L: *Man han kunne vælge, kunne han ikke? Om han ville dø selv eller risikere sin søns liv?*
- W: *Ja, men –*
- L: *Så hvorfor valgte han ikke bare at dø selv? Det var jo en sikker udgang. Hvad hvis han dræbte sønnen?*

- W:** *Tror du ikke han tænkte på det?*
- L:** *Jo, men –*
- W:** *Hvis han selv var død, ville sønnen jo have været faderløs. Tror du ikke, det var lige så meget af hensyn til sønnen, at han selv ønskede at overleve?*
- L:** *Jeg tænker bare på, hvad jeg ville have tænkt, hvis jeg var sønnen. Jeg ville sikkert have været enormt stolt og glad først, men så ville jeg være kommet i puberteten og så ville jeg være begyndt at tænke en masse. Og føle mig som et offer. Det var jo på en måde tilfældigt, at han ramte*
- W:** *Det var ikke tilfældigt. Han var den bedste skytte på omegnen*
- L:** *Hvorfor valgte far at risikere mit liv i stedet for sit eget?*
- W:** *Det er derfor, det er godt, du ikke er den søn*
- L:** *Ville du ikke tænke det?*
- W:** *Er du sådan en, som altid går imod strømmen eller i modvind, eller hvad det hedder?*
- L:** *Jeg satte bare spørgsmålstegn ved legenden om Wilhelm Tell. Jeg går ikke altid i modvind af den rund.*
- W:** *Jeg kan nu godt lide Wilhelm Tell alligevel*



**T:** *Men jeg er ikke bange for uvejr*

**W:** *Du er glad for naturen*

**L:** *Hellere det end TV*

**W:** *Skal det være enten eller?*

**L:** *Jeg bliver deprimeret af det. Alt er overflade*

**W:** *Jeg ser aldrig TV*

**L:** *Heller ikke jeg*

**W:** *Skål*

---

**L:** Du stryger hånden over hendes fjernsyn

**W:** Du ser, at han smiler lidt

**L:** Pis

**W:** Du studerer hans ryg. Den har en tatovering nederst ved korsbenet

**L:** Tribal?

**W:** Du tænker på, hvad den skal forestille

**L:** Er pointen med tribals ikke, at det ikke skal forestille noget som helst?

**W:** Så du tænker ikke på hvad den skal forestille?

**L:** Det ser ud som om, den prøver at forestille noget, en drage eller et sankthansbål, så jo, jeg tænker på, hvad den skal forestille, men jeg ved, at den giver sig ud for ikke at skulle forestille noget som helst

**W:** Kan du acceptere det?

**L:** Jeg ved det ikke. Det er jo et slags mærkat. Du er jo mærket. Du har jo valgt akkurat den tatovering. For resten af livet. Hvorfor har du ikke valgt et peacetegn eller dit favoritriff på noder eller en ironisk morsom tegning af en campingvogn eller en indianer. Det må jo betyde noget

**W:** Hellere én af tusind muligheder end nul af tusind muligheder?

**L:** Du ser på billederne i stuen. Du stopper ved et foto af Nan Goldin. Det hedder "Nan and Brian in bed, New York City, USA, 1983", men det ved du ikke. Det er et par i en seng. Den ene ligger og ser op på den anden, som sidder i bar overkrop og ser frem foran sig. Du tager det ned fra væggen

















## PROLOG

---

*Lill-Babs: "Leva Livet"*

## SCENE 1: NYHEDSUDSENDELSE

---

**B:** Nej, jeg vil helst ikke se nyheder.

**A:** Hvad?

**B:** Jeg vil helst ikke se nyheder.

**A:** Selvfølgelig skal du se nyheder.

**B:** Nej, det skal jeg faktisk ikke, jeg er et voksent menneske, jeg kan bestemme selv, mange tak.

**A:** Hvorfor vil du ikke se nyheder?

**B:** Det vil jeg ikke.

**A:** Hvorfor?

**B:** Det vil jeg ikke.

**A:** Hvorfor?

**B:** Fordi jeg ikke vil, og desuden spiller det vel ingen rolle, kan du vel forstå, det er det samme lort, samme lort, som sker lige meget om *jeg ser nyheder* eller ej, hvorfor skulle det spille den mindste lille rolle, og desuden vil jeg ikke!

**A:** –

**C:** –

- B:** Ingenting bliver bedre af, at jeg ser nyheder.
- A:** ... *Du* bliver måske bedre af at se nyheder.
- B:** Nej, det tror jeg ikke.
- A:** Ikke lige så uvidende.
- B:** Uvidende? Er jeg uvidende?
- C:** Ved jeg ikke.
- A:** Uvidende om, hvad der sker.
- B:** Nej, men ved du hvad, hvis det er uvidende at sove om natten, så forbeholder jeg mig retten til at være uvidende.
- A:** –
- B:** Hvorfor skulle lige præcis lille jeg vide en masse detaljer og se en masse blod og sorg?
- C:** Af respekt måske.
- B:** Er du også mod mig nu?
- C:** Jeg forsøgte bare at svare på spørgsmålet: "Hvorfor skal du se en masse blod og sorg?" Af respekt måske.
- B:** De, som har blod og sorg, de ved vel ikke noget om, hvorvidt jeg ser eller ikke ser nyheder.

**C:** -

**A:** -

**B:** Ser I nyheder?

**C og A:** Ja.

**B:** Det er sikkert derfor, I er så hårde og kede af det.

## SCENE 2: VIELSESRINGEN

---

- A: Jeg går ikke fra min ring.
- C: Ligesom Frodo.
- A: Hvad?
- C: Du er ligesom Frodo, der er ingen, der får lov til at bære ringen ud over dig.
- A: –
- C: Det var en vits.
- A: –
- C: Det var en vits, forstår du?
- A: Ha ha ha.
- C: Der er slet ikke nogen, der vil ha' din ring.
- A: Det siger de nu.
- C: Ja, det siger de. Fordi det er rigtigt. Ingen er interesserede i din ring.
- A: Jeg kommer i hvert fald ikke til at slippe ringen, og sådan er det.
- C: Næhæ.

- A:** Ikke engang hvis de saver fingeren af mig. Ikke engang hvis de saver hånden af mig.
- C:** Ingen kommer til at save din hånd af.
- A:** Lige meget hvad er den min, og jeg slipper den ikke.
- C:** Men du behøver ikke slippe den! Ingen vil ha' den! Ingen kommer og tager den! Sig det, dig der.
- B:** Vi vil ikke ha' din ring.
- A:** Der er ingen chance for, at I får den, for jeg har tænkt mig at beholde den.
- C:** Men hvorfor siger du det til os, når vi siger at vi ikke vil ha' den?
- A:** Så I ved det. At I aldrig kommer til at få min ring.
- C:** MEN VI VIL IKKE HAVE DIN RING! DIN RING ER IKKE TRUET!
- A:** Du virker virkelig oprørt over, at jeg vil beholde ringen.
- C:** Jeg er ikke oprørt over, at du vil beholde din klamme, ækle ring, jeg er oprørt over, at du siger det til mig gang på gang på gang på gang på gang.
- A:** Ja?

**“INGENTING**

**BLIVER**

**BEDRE**

**AF,**

**AT JEG SER**

**NYHEDER.”**



**C:** Du opfører dig, som om vi vil tage din ring. Vi vil ikke tage din ring, vi er jo ikke barbarer, vi skider da på din ring.

**A:** Barbar eller ej, du bliver nødt til at brække min kolde døde hånd, inden du lægger snitterne på den her ring.

**C:** GIV MIG DEN IKKE! VÆR SØD IKKE AT GIVE MIG RINGEN FOR JEG VIL IKKE HA' DEN!

**B:** Ja så.

**C:** Hører du det her?

**B:** Ja.

**C:** Og?

**B:** Indtil videre er det hans ring.

### SCENE 3: I SVØMMEHALLEN

---

**A:** Jeg svømmer tre gange om ugen. Tre gange svømmer jeg. Jeg vil holde mig i form.

**B:** Det er vigtigt at holde sig i form.

**C:** Skønt.

**A:** Det er der, jeg får lov til at koble af. Alle mennesker har brug for at koble af!

**B:** Uden tvivl.

**C:** Definitivt.

**A:** Ja... Der er tre baner i svømmebassinet. En til leg, en til konkurrencesvømning og en til motions-svømning. Men det er samme bassin. Alle skal respektere hinanden. Selv dem, som vil lege er nødt til at respektere, at der findes folk som kobler af ved at motionssvømme.

*Stilhed.*

**A:** Eller hvad?

**C:** Hvad?

**A:** Respekt, eller hvad?

**C:** Jo.

**A:** Men nogen står bare stille i motionsbanen, selv om der er folk, der vil svømme. Så kan man ikke

svømme helt ned i kanten, og derfor svømmer man ikke 25 meter på en strækning, men måske 23 meter eller 22 meter!

**C:** ... Ja.

**A:** Så bliver det ikke 1.000 meter på 40 baner, men måske 850 meter, og hvor afkoblen er det? Ikke specielt!

**B:** Og hvad gør du så i den situation?

**A:** Så siger jeg til selvfølgelig. "Hov du der dit sjuskehoved!"

**B:** Det er ikke til at misforstå.

**A:** Det er ikke altid, at folk forstår det alligevel. Det er derfor, der er behov for tydeligere skilte.

**C:** Skilte om hvad?

**A:** At der skal være stille og roligt i svømmebassinet, og at man ikke må stå i motionssporet, og at folk burde tænke sig om, inden de går derhen overheadet, så de ikke forstyrrer.

## SCENE 4: TRANSFORMER

---

**C:** Jeg er her for at bede jer om lov til at tage min lillebror herop.

**B:** Jeg ved det ikke, jeg er nok ikke den rette person at spørge.

**C:** Hvem er så det?

**B:** Jeg ved ikke, hvem det skulle kunne være ...

**C:** Min lillebror er alene tilbage, han er 8 år. Jeg er her, og han er der. Han kan ikke klare sig selv, så jeg bliver nødt til at få ham herop.

**B:** Vent lidt. Kan du komme herover?

**A:** Hvad så?

**B:** Jeg ved ikke, hvem der skal tage hånd om det her, og jeg tænkte, at det måske er dig.

**A:** Jeg har masser -

**B:** Men kom nu bare.

**A:** Ja?

**C:** Jeg var tvunget til at efterlade min lillebror på vejen hertil, og nu bliver jeg nødt til at få ham herop.

**A:** Jaså ...

- C:** a?
- A:** Ja, det er ikke mig, der tager hånd om det desværre.
- C:** Ikke det?
- A:** Nej.
- C:** Hvem er det så?
- A:** Ja, det er vel nogen på femte måske ...
- C:** Jeg bliver nødt til at hente ham nu.  
Det er farligt for ham at være helt alene i et krigsområde uden en voksen, forstår I ikke det? Han kan blive dræbt. Har du hørt tale om civile ofre, eller er du helt bag om dansen?! I må hjælpe mig. Tag ham nu herop!
- B:** Hvis det ikke er vores sag, så er det ikke vores sag. Hvad skal vi gøre ved sagen?
- C:** Gør noget, hvad som helst!
- A:** Jeg tror, han mente det som et retorisk spørgsmål.
- B:** Jeg ville kunne hjælpe med eksport, import af varer, tjenester og kapital, det er mere mit bord.
- A:** Sikke en god idé!
- B:** Eksporter og importer hvad du har lyst til, for eksempel store partier med dadler, hoved-

telefoner, guitarer eller andre flerstrengede instrumenter.

**C:** Måske kan han rejse med dadlerne?

**B:** Det bliver nok svært.

**A:** Personer er ikke rigtigt vores område.

*Stille.*

**B:** Du kan sende en julegave til den lille lort, hvis du har lyst?

**A:** Ja, helt klart!

**B:** Lige nu er vi ved at sende et stort parti med røde og blå Transformers rundt.

**A:** Sikke et held!

**B:** Du må vælge, rød eller blå.

**A:** Hvor generøst!

**B:** Nej ...

**A:** Jo, det er det faktisk.

**B:** Det er vel klart, at drengen skal ha' en julegave.

## SCENE 5: VETERANBILER

---

- B:** Jeg har brug for at låne din garage.
- C:** Jaså?
- B:** Med din tilladelse så ville jeg gerne stille en af mine veteranbiler der.
- C:** Du har jo en kæmpe garage.
- B:** Ja, det er præcis det, hvis nogen skulle beslutte sig for at tage alle mine veteranbiler fra mig, så står de alle sammen det samme sted.
- C:** Hvem skulle gøre det?
- B:** Formodentlig staten.
- C:** Hvorfor det?
- B:** Ja, hvorfor ikke, du har vel set at der er krise. Kriser kræver radikale beslutninger, de kommer til at samle alt, hvad de kan, ind, og vi er nødt til at gemme alle vores ejendele. Giv mig nu nøglerne til garagen?
- C:** Men i så fald har jeg jo selv brug for min garage.
- B:** Du bruger slet ikke din garage.
- C:** Hvis der er krise så har jeg brug for den.

**B:** Til hvad da?

**C:** Min samling af duftlys.

*B griner.*

**B:** Der er vel ingen som kommer og tager din samling af duftlys!

**C:** Hvordan ved du det?

**B:** Fordi den er helt ubetydelig.

**C:** Jeg har samlet på duftlys i 25 år. Den er ikke ubetydelig.

**B:** Nej, men de har større sager at håndtere, der er krise.

**C:** Du har ret, der er krise, jeg har taget fejl af situationen. Jeg har ikke været tilstrækkeligt opmærksom på tegnene. Hvad som helst kan ske. Vi burde finde ud af, om der er en hemmelig by, hvor vi kan gemme vores ting!

**B:** En hemmelig by?

**C:** Ja, vi kan ikke være de første, der har tænkt sådan her eller hvad? Hvor tager folk hen, når der er krise?

**B:** Herhen! Det er derfor, der er krise, og det er derfor, jeg bliver nødt til at låne din garage til min Ford T fra 1922!



**C:** Du synes, at dine ting er meget mere værdifulde end mine. Det har du altid gjort.

**B:** Ja, og tænk hvis det er sådan?

**C:** Så du indrømmer det altså.

**B:** Ja, jeg indrømmer at mine veteranbiler fra hele 1900-tallet er noget mere værdifulde end dine duftlys fra '92.

**C:** Hvor er det synd så, at det er mine duftlys, der kommer til at overleve krisen.

**B:** –

**C:** Du kan gå nu.

## SCENE 6: LANDSKAB

---

**A:** Nu er det nok, nu vil jeg blive her. Ikke på prøve mere, hvad er det egentlig, I skal prøve? Krig eksisterer, jeg eksisterer, og jeg er her. Hvad mere kan I teste? Der findes ikke mere at teste!

**B:** -

**C:** -

**A:** Der er skrækkelig grimt her. Jeg forstår ikke, hvordan mennesker, som har et valg, kan vælge at bosætte sig i denne her region. Fælt overalt, store angstfyldte vidder. Rækker af havre, som ikke rammes ind af noget andet, end at nogen har bestemt sig for, at her begynder rugen. Her begynder hvede. Her begynder sukkerroer. Der ligger ikke noget her. Der er helt tomt. Når man kommer ud til vandet er det ikke blå, det er ikke turkis, det er gråmeleret. Som kviksølv. I kan måske godt lide at bade i kviksølv? Lidt spænding i hverdagen?

**B:** -

**C:** -

**A:** Der er pistemperatur i luften året rundt. Jeg ved, at I gerne vil mindes jeres somre som varme, men sommeren var ikke varm sidste år, og den kommer heller ikke til at blive varm næste år eller året efter det. Men det bryder I jer måske ikke om. Det synes I bare er romantisk. Masochister!

**B:** -

**C:** -

**A:** Hvad har det her lille hæslige, grimme, ækle land, kan man spørge. Ingenting smukt i hvert fald. I tror at menneskerne her er smukke, men I tager fejl. Ingenting af værdi er der at hente her. Ingen glæde, ingen møder, ingen anstændighed.

*B hoster.*

**A:** Ja?

**B:** Ikke noget.

**A:** Sig det dog.

**C:** Han ville ikke noget.

*Stilhed.*

**A:** Jeg vil male det her landskab. Jeg vil gøre det til mig eget, jeg vil tage det ind og slippe det ud. Se havnen, se rugen, se hveden og sukkerroerne, se korn og kartofler. Se det metalliske vand og afbilde det. Se jer mine venner. Jeg vil tage alt ind, lade det blive filtreret inde i mig, påvirket af mig og på sin vis lade det påvirke mig. Komme ud til verden igen. Og så bliver jeg her.

## EPILOG

---

“Leva livet, då ska jag leva livet. Jag – leva livet. Jag  
– leva livet. De ska få se vem de roat sig med.”













## SCENE 0: Fortælleren

---

*(Forslag til musik/stemnings-moodboard: Aguas da Amazonia: Japir River, Phillip Glass, Uakti)*

### **FORTÆLLERSTEMMEN:**

Dette er en historie om et monster, som bliver forladt af sin kæreste – eller som fr sin kæreste til at forlade sig, ofte er det jo svert at se forskellen – og må lære at leve uden hende. Nogle gange ønsker vi at blive forladt, fordi det absolut sjoveste er at være alene. Særligt hvis man bliver tortureret eller nogen skrigrer skidehjt ind i ens re.

Jeg vil gerne advare om, at selv om disse ord og det faktum, at dette hørespil er skabt under det såkaldte samfunds “fandens kulturparaply”, som måske opbygger forventninger til det sædvanlige psykologiske srgespil om et monster, som er en metafor for, at alle er helt sindssyge og ødelagte over menneskehedens fundamentale ensomhed, hvor vi bliver født og dr alene, noget som ikke engang stemmer, hallo, der er jo nogen dr hele tiden, disse evindelige folk er jo overalt, særligt når vi bliver født, og når vi dr generelt – herregud, hvad skal man gøre for at få lidt fred her i verden?

Lige meget, det er jo ikke pointen nu, pointen nu er, at jeg denne gang bare har tænkt mig at skrabe overfladen. Jeg gik til grunde i mit tidligere hørespil, og nu er jeg udslidt. Jeg vil bare lave et hørespil som er lidt i orden. Det er lige så vigtigt for folk, at have bare en nogenlunde stund, hvor ting ikke er så farlige. For en gangs skyld.

Dette er ingen metafor. Dette er noget vrøvl. Man må jo bare tage udgangspunkt i de ting, man har til rådighed.

## SCENE 1: Restauranten

---

*(Restaurantlyde i baggrunden)*

**GARGOFLOX:**

Smagte din tortellini godt?

**KÆRESTEN:**

Ja, meget. Smagte dine børnelig med pesto godt?

**GARGOFLOX:**

Ja, det var rigtig lækkert. Man kunne smage, at de har været bange før de døde!

*(GARGOFLOX slår en dæmonisk bøvs)*

**KÆRESTEN:**

Flot! Du, jeg vil spørge dig om noget, som jeg har tænkt på: Er du lykkelig i det her forhold?

**GARGOFLOX:**

*(Med mad i munden)*

Hvad mener du?

*(GARGOFLOX den Ubarmhjertige tygger ubarmhjertigt videre på sin mad, mens hans kæreste slår op med ham)*

**KÆRESTEN:**

Jeg synes, du er en fantastisk person, ja, selvom du er et tre meter højt monster med skæl på ryggen og livsfarlige kløer, er du måske det mest menneskelige væsen, jeg kender.

**GARGOFLOX:**

Ja, det ved jeg, du behøver ikke sige det.

**KÆRESTEN:**

Men her på det sidste synes jeg, at de gode samtaler er udeblevet. Når vi først snakker rigtigt sammen, snakker vi bare om drab på børn og rensning af dine rygsæk. Og på grund af din ekstreme fedme så har vi aldrig været på ferie.

**GARGOFLOX:**

Vi er sgu da ude at spise nu? Og du elskede jo at tale om børnedrab da vi mødtes! Kan du ikke huske dengang vi så YouTube-videoer med børn der blev spist af monstre hele natten? Vi grinede og grinede! Og jeg onanerede! Jeg følte mig så fri sammen med dig. Så accepteret!

**KÆRESTEN:**

Ja, men jeg kan ikke blive ved med at leje en lastbilschauffør for at køre rundt med din fede krop hver dag. Jeg troede monstre havde specielle evner? At I kunne flyve eller tabe jer på et sekund?

**GARGOFLOX:**

Hey! At sige noget så generaliserende om alle monstre er lige så slemt som at sige, at du er interesseret i radiodramatik bare fordi du er en halvtreds år gammel dame. Desuden ved du godt, at min særlige evne er musikalsk.

**KÆRESTEN:**

Ja, det er en anden ting, jeg gerne vil tale med dig om. Er det ikke på tide, at du får dig et rigtigt job?

**GARGOFLOX:**

Jeg har et rigtigt job!

**KÆRESTEN:**

At livestream dig selv fra din specialbyggede fedmeseng, mens du spiller Steely Dan-sange på din synth, er ikke et rigtigt job.

**GARGOFLOX:**

Ha! Sig det til Boris fra Ukraine, han ser med hver dag!

**KÆRESTEN:**

Kan du i det mindste ikke spille noget andet end Steely Dan?  
Eller måske spille lidt mindre? Så vil du måske også falde i vægt.  
Dyrelægen sagde jo, at du burde tabe dig mindst 100 kilo, hvis du  
vil overleve næste vinter.

**GARGOFLOX:**

Nej! Steely Dan er den perfekte blanding af ironi, jazz og melodi.  
Det kræver min fulde opmærksomhed, min krop og al min  
kærlighed. Du vidste godt, da vi mødtes, at Steely Dan er alt for  
mig.

*(GARGOFLOX Synger "Peg")*

**KÆRESTEN:**

Men Gargoflox den Ubamhjertige ... Hvad med mig? Kan du ikke  
bruge lidt mindre tid på arbejdet og lidt mere på mig?

**GARGOFLOX:**

Nej. Det er som Donald Fagen siger: "When you get a groove  
going, time flies." Jeg må være den jeg er, et funk-jazz-elskende  
monster. Du kan ikke begrænse mig på samme måde, som jeg  
ikke kan begrænse dig! Du gør jo også en masse arbejdsrelate-  
rede ting hele tiden som at have menstruation og sove. Hvis jeg  
forandrer alt, hvad jeg er for dig, så er det jo meningsløst at være  
sammen.

**KÆRESTEN:**

Okay, men ved du hvad så? Så tror jeg faktisk, det er bedst at ...  
Det her går ikke længere, Gargoflox. Jeg er utrolig taknemmelig  
for det forhold, vi har haft. Du har lært mig at være et bedre  
menneske, du har gjort mere for mig end jeg nogensinde kunne

drømme om. Gjort mig tryggere ved mig selv. Du har på mange måder været den perfekte kæreste! Men nu tror jeg, det er bedst, at jeg kommer videre i mit liv. Jeg har brug for noget andet nu.

**GARGOFLOX:**

*(Grådkvalt)*

A'hva', nej, vent! Jeg troede ikke du ville gå fra mig? Gå ikke! Vent lidt, lad mig hente min synth, Steely Dan har en sang som passer perfekt til den her situation!

*(KÆRESTEN rejser sig og går. Vi hører lyden af en dør som lukkes og lyden af gaden uden for restauranten. Et andet monster nynner med på "Peg")*

**EKSKÆRESTEN:**

Hey, du, er det "Peg" af Steely Dan, du nynner?

**DET NYE MONSTER:**

Ja, jeg elsker Steely Dan. Det er den perfekte blanding af ironi, jazz og melodi.

**EKSKÆRESTEN:**

Undskyld, det her er måske en smule ligefremt, men du er ikke tilfældigvis et psykotisk monster fra den inderste af helvedes ni cirkler?

**DET NYE MONSTER:**

Heh, jo, det er jeg faktisk!

**EKSKÆRESTEN:**

Hvad skal du nu? Skal vi tage en RedBull sammen? Eller skal vi tage billeder af en øl sammen?

**DET NYE MONSTER:**

Haha, ja, det lyder som verdens værste date, den er jeg med på!

**EKSKÆRESTEN:**

Du er så ... lækker ... Du minder lidt om ... min far. Jeg plejer normalt ikke at fri inden for de første 20 sekunder, jeg møder nogen, men jeg vil dele resten af mit liv med dig, skal vi gifte os i en humanistisk ceremoni?

**DET NYE MONSTER:**

Ja, fint med mig.

*(Forslag til musik/stemmings-moodboard: Cm, Podington Bear)*

“LIVET UDEN  
HENDE ER  
SOM EN KAT  
UDEN PELS.

KOLDT,

RÅT OG

STYGT AT SE

PÅ!”



## SCENE 2: Tinder

---

### GARGOFLOX:

(Græder)

Livet uden hende er som en kat uden pels. Koldt, rådt og stygt at se på!

### VENNEN:

Det går fint, Gargoflox, du må bare se at komme ud på markedet igen! Der er mange monstre i havet.

### GARGOFLOX:

Ja, måske. Men det er svært at gå på dates, når man er et monster og det første alle tænker er at de er bange for at jeg skal spise dem. Og de har jo ret! Jeg spiste jo fem-seks piger før jeg fandt sammen med min eks.

### VENNEN:

Hvad med Tinder? Appen for kærestesorger? Hvor fremmede kroppe, smartphone-ejende kroppe, bare venter på at fylde hullet i dit hjerte. Det er meget almindeligt at bruge Tinder i dag.

### GARGOFLOX:

Tinder? Skal jeg stille min livssituation til åbent skue i skæret af Tinders flakkende flamme, lade Tinder kaste sandhedens klare lys over den, så alle kan se den i al sin gru? Måske skal jeg gøre netop dét! Hvad skal jeg så skrive? "Om mig". Hmm. "Jeg er et monster med absolut kontrol over verdensrummet og de syv have. Jeg har skæl på ryggen og tænder seksuelt på død og lidelse. Og jeg elsker *Two and a Half Men!*" Og så tænker jeg, at jeg vælger billedet, hvor jeg torturerer de der børn. Eller måske det, hvor jeg græder og spiller Steely Dan?

### VENNEN:

Jeg tror, at folk kommer til at kunne lide dig så længe du er dig selv på billederne. Men måske bør du være lidt mindre direkte på din profil? Måske du skal putte noget relevant ind for de unge, for nutidens unge?

**GARGOFLOX:**

"Jeg elsker memes," måske? I stedet for *Two and a Half Men*?

**VENNEN:**

Meanes, hvad er det?

**GARGOFLOX:**

Memes – M-E, M-E-S.

**VENNEN:**

Er det de der billeder der bevæger sig?

**GARGOFLOX:**

Det er sådan nogle humoristiske billeder. Du behøver ikke vide, hvad det er. Tro mig, det er en god reference.

**VENNEN:**

Og måske skal du være lidt mere specifik om, hvad du er ude efter?

**GARGOFLOX:**

Ude efter? Sex og verdensherredømmet! Total dominans over alt, som har nervetråde! Og nogen som kan vaske mine skæl og som kan lide Steely Dan.

**VENNEN:**

Ja ... men måske bliver folk lidt skræmte af det?

**GARGOFLOX:**

Ja, det håber jeg jo? Lige meget hvad skal jeg jo være mig selv!  
Er det ikke det, du altid siger?

**VENNEN:**

Jo, det er jo også sandt. Men måske lidt mindre?

**GARGOFLOX:**

Skal jeg gå på kompromis med mig selv bare fordi jeg er et monster? Jeg skal tværtimod være den bedste version af mig selv, jeg kan være. Selvaccept for mig er at være det mest grusomme, jeg kan være. Jeg er trods alt et monster, det er i min natur!

**VENNEN:**

Ja, det er måske sandt, men tror du, at nogen kommer til at kunne lide det?

*(Tinder match-lyd)*

**GARGOFLOX:**

Jubi, nu har jeg allerede et match! Hende skal jeg på date med.

*(Tinder-chat-lyde af beskeder som bliver sendt frem og tilbage i fuld fart under næste replikker)*

**VENNEN:**

Du behøver jo ikke at tage den første og den bedste, vel?

**GARGOFLOX:**

Jo.

**VENNEN:**

Men hun ser lidt ... mærkelig ud. Og kedelig.

**GARGOFLOX:**

Det er perfekt, at hun er lidt grim. Jeg orker ikke at blive afvist lige nu. Jeg har brug for lidt bekræftelse. En krop som åbner sig for mig. Lige meget hvad. Vi har en masse fælles interesser. Hun kan lide at vaske skæl, ødelægge livet for folk og holder af Cola Zero. Det er perfekt!

### SCENE 3: Date på psykopat-Tinder

---

*(Forslag til musik/stemnings-moodboard: No Hay Problema, Pink Martini)*

#### **FORTÆLLERSTEMMEN:**

Monsteret er interesseret i en samtale over et glas – hvis du nogensinde har været på en date, ved du, hvad jeg mener. Og hvis du aldrig har været på date, kan det være, at du er min onkel Fandango, og i så fald vil jeg gerne have mit maleri af Jimmy Carter, som slår en saltomortale, tilbage. Jeg har nemlig smurt det ind i en type saltopløsning som gør, at jeg føler sorg, når jeg slikker på det, og nu har jeg været lykkelig for længe.

#### **GARGOFLOX:**

Så, du kan lide at vaske skæl, kan jeg forstå?

#### **DATEN:**

Ja, det stemmer! Jeg har faktisk arbejdet på et rygskælsvaskeri i tredive år!

#### **GARGOFLOX:**

Oi, hvaffor et?

#### **DATEN:**

Rafaels Rygskælsvaskeri i Aalborg.

#### **GARGOFLOX:**

Så kender du måske Ebbe med Krogen?

#### **DATEN:**

Haha, ja, det gør jeg faktisk!

#### **GARGOFLOX:**

Verden er lille. Hvad laver han nu?

**DATEN:**

Han var krigsherre i Somalia for en tid, nu er han fanget i et bur i Rotterdam, tror jeg.

**GARGOFLOX:**

Haha, ja, det er så typisk Ebbe!

**DATEN:**

Du har en rigtig lækker krop, du.

**GARGOFLOX:**

Jo tak.

**DATEN:**

Træner du?

**GARGOFLOX:**

Nej – jeg mener, ja! Jeg ved det ikke længere. Hvad betyder det egentlig at træne?

**DATEN:**

Har du medlemskab i et eller andet fitnesscenter?

**GARGOFLOX:**

Øh ... ja.

**DATEN:**

Hvad hedder det?

**GARGOFLOX:**

“Sved&Løft” og deres slogan er “Det spiller alligevel ingen rolle, døden finder os alle.” Kender du det fitnesscenter?

**DATEN:**

Er det det, der har åbent 24 timer i døgnet?

**GARGOFLOX:**

Nej, det lukker klokken ti.

**DATEN:**

Så er det ikke godt.

**GARGOFLOX:**

Kender du et, som har åbent 24 timer i døgnet?

**DATEN:**

Ja.

**GARGOFLOX:**

Hvilket et er det?

**DATEN:**

Det er her.

**GARGOFLOX:**

Har du et fitnesscenter?

**DATEN:**

Jeg er et fitnesscenter. Et mentalt fitnesscenter, hvor jeg bryder dig ned mentalt og bygger dig op igen. Når jeg er færdig med dig, og vi er ikke færdige endnu, kommer du til at være en ny kombination af dig selv. En kombination, som jeg har lavet.

**GARGOFLOX:**

Kan du love mig det?

**DATEN:**

Ja. Du skal bare melde dig ud af det der dumme center, du er med i.

**GARGOFLOX:**

Måske vi skal kramme lidt først? Tage det lidt piano? Jeg plejer ikke normalt at sige mit medlemskab i et træningscenter op på første date.

**DATEN:**

Nej, det vil jeg ikke. Jeg er forelsket i dig. Jeg er blevet forelsket i dig på ti minutter. Jeg behøver dig, slet og ret. Jeg synes, vi skal gifte os!

**GARGOFLOX:**

Mener du det?

**DATEN:**

Ja. Bare se nu, hvordan du har det: Du har været her i mit fitnesscenter i et par minutter, og nu er du lykkelig.

**GARGOFLOX:**

Jeg elsker dig.

**DATEN:**

Jeg elsker dig. Jeg vil forlade min familie for at gøre alt med dig.

**GARGOFLOX:**

Det sætter jeg virkelig pris på! Vi gifter os lige nu og her. Vi sidder her og elsker hinanden, hvad mere behøver vi?

**DATEN:**

Det havde været mere romantisk med et romantisk sted. En kirke eller en have eller en gammel gård med en masse rådne huse? På et asylcenter eller i et fly styrtende ned i Stillehavet. Noget mindeværdigt! Eller Toscana, Toscana er lækkert! På denne tid af året. Resten af året er det lort, det er det værste sted i verden. Jeg hader Toscana.

**GARGOFLOX:**

Hvad kan være mere romantisk end at vi gifter os her og nu? Det vil være et statement, en metafor for vores forhold, at vi bestemmer præmisserne for vores kærlighed, vi lader os ikke styre af samfundets love for kærlighed. Det ville være godt for et hvert forhold! Nu gifter jeg mig med dig! Lige nu!

**DATEN:**

Nej, stop med at gifte dig med mig. Stooooop! Jeg vil have gaver, jeg vil have en fin kjole, jeg vil proppe mig med mexicansk mad, og folk skal holde taler for mig.

**GARGOFLOX:**

Det kan du gøre når som helst. Tiden for manipulation er ovre, nu sætter vi i giftemålet i gang.

**DATEN:**

*(Råber til de andre i baren)*

Hjælp hjælp, han gifter sig med mig, stop ham!

**GARGOFLOX:**

Du sagde ja! Så sætter vi ægteskabet i gang, det er ikke bare snak længere, nu tager jeg ringen frem.

**DATEN:**

Men nu siger jeg nej!

**GARGOFLOX:**

Du kan ikke trække et ja tilbage. Du kan ikke lave et ja om til et nej, det her er ikke Brexit, jeg er ikke nådig lige som EU-kommisjonen, processen er sat i gang, brylluppet er begyndt.

**DATEN:**

Fjern den ring fra mit ansigt!



**GARGOFLOX:**

Tjener, tjener, hent den fineste bryllupsbasun I har! Den tredjebilligste bryllupsbasun, I har! Og mere guacamole! Og mere gratis brød!

**DATEN:**

Nej, stop!

**GARGOFLOX:**

Min propaganda for dit hoved, og i forlængelse af det, dit hjerte, har virket. Nu aktiverer jeg giftemålet.

*(GARGOFLOX og DATEN slås, smadrer stole og borde og glas)*

## SCENE 4: Accept og samtale med ven

---

*Monsteret skyper med sin ven, Skype-lyd når de ringer.*

*(Forslag til musik/stemnings-moodboard: Everybody's Got To Learn Sometime, The Field)*

### **GARGOFLOX:**

Nu har jeg gjort et halvhjertet forsøg med den første og værste person som dukkede op. Jeg tror ikke, det bliver sjovt at prøve mere nu. Nej, hallo, hvad er det jeg siger? Herregud, jeg har jo vigtigere ting for end at gå rundt og sørge over tabt kærlighed – jeg har større projekter – jeg skal forelske mig i mig selv!

### **VENNEN:**

Det synes jeg, du har al grund til. Du er mit yndlingsvæsen. Du er noget af det fineste der findes, du er Nordeuropas bedste catch, og det er så fælt at stå og se på, at du ikke kan se det selv.

### **GARGOFLOX:**

Mener du virkelig det? Nordeuropas bedste catch?

### **VENNEN:**

Ja! Den, som får dig, er verdens heldigste. Du udslipper for eksempel den der giftgas, når du er rasende og kåd på samme tid! Måske er den rette for dig nærmere end du tror? Den rette ... den som virkelig ser dig ... er måske en som har været lige foran næsen af dig hele tiden?

### **GARGOFLOX:**

Men først må jeg vel arbejde med mig selv, reparere mig selv, blive glad for mig selv, få min *power* tilbage, så jeg kan se, hvad jeg vil og hvad jeg ikke vil? Så jeg har overskud til at være den bedste udgave af mig selv, når den rette dukker op.

**VENNEN:**

Nej! Det er noget sludder. Du skal finde en, som kan redde dig.  
Alle ved, at ingen kan redde sig selv. Man skal reddes.

**GARGOFLOX:**

Måske er det hende, som nægtede at gifte sig med mig i går, som skal redde mig?

**VENNEN:**

Hmm ... nej ...

**GARGOFLOX:**

Hvem så?! Hvem ellers findes der? Det skal ske *nu*, mit system skriger på nærhed!

**VENNEN:**

Måske ... en som ... er tættere på dig end du selv er. En som ... gennemskuer dig. Som har set dig i alle situationer og elsker det, vedkommende ser. Du er måske et monster, som knuser børnekranier og drømme og fremtidshåb for gode mennesker, men for mig er du en diamant. En hård diamant i verden. Jeg troede længe, at diamanter var så efterspurgte, fordi de glitrede og skinnede, men så fandt jeg ud af, at deres værdi ligger i, at det næsten er umuligt at ødelægge dem.

**GARGOFLOX:**

Diamant er faktisk den bedste metafor for min krop, for min krop kan faktisk ikke ødelægges! Det bliver jo et kæmpeproblem, når jeg dør, for de vil ikke engang kunne brænde mig. Men mentalt set er jeg som en vissen tulipan, bladene falder af bare man åbner et vindue.

*(GARGOFLOX får øje på sine tæer, mens VENNEN snakker)*

**VENNEN:**

Åh. Du taler så smukt. At lytte dig er som at lytte til verdenslitteratur. Du taler som Thomas Mann skriver. Og skriver som Saddam Hussein snakker. Jeg elsker dig.

**GARGOFLOX:**

Vent! Jeg får en åbenbaring nu. Jeg har mødt en anden *nu!*

**VENNEN:**

Hva'?

**GARGOFLOX:**

Okay, bare glem alt det, jeg har sagt frem til nu. Hør her: Jeg skærer bare mine tæer af, taper dem sammen, tegner et fjæs med en tusch og stopper dem ind i en smuk Barbie-kjole og gifter mig med mine afklippede tæer! Det er perfekt, hvis vi skal på ferie, for eksempel til Toscana, kan jeg bare sluge min kone og smugle hende gennem tolden, så slipper jeg for at betale to billetter. Computer, afinstallér Tinder!

## SCENE 5: Fortælleren

---

### *Kontorkontentum*

#### **JOBINTERVIEWEREN:**

Okay, det er fint nok alt sammen, men det her er en jobsamtale, og dit datingliv har ingenting med hverken mig eller jobsamtalen at gøre. Jeg kan også se på dit CV, at du er groft underkvalificeret til det her job ...

*(Stille lidt)*

... når det er sagt, så kan jeg lide dit gåpåmod, du er ansat!

#### **FORTÆLLERSTEMMEN:**

*(med skandinavisk-engelsk)* It's a very famous Norwegian joke, when you twist at the end and it is a job interview. Have you heard of Johan Sverdrup? He invented this. He did this first.

#### **HENDE SOM FORTÆLLERSTEMMEN ER PÅ DATE MED:**

Okay. So you do this at Christmas, or ...?

#### **FORTÆLLERSTEMMEN:**

No, we do this every day! At the break of dawn. Then we wave the flag to the king. Yes.

#### **HENDE SOM FORTÆLLERSTEMMEN ER PÅ DATE MED:**

Jeg forstår ingenting nu. Er det her en date? Hvorfor siger du det der? Er det hele bare vrøvl? Jeg forstår ikke, hvad du mener?

#### **FORTÆLLERSTEMMEN:**

Ja, jeg synes jo bare det er sjovt at vende ting på hovedet. At overraske jer med uventede drejninger af historien! Og I tænker bare: "Hva'ba'? En JOBSAMTALE?! Det havde jeg ikke lige set komme!" Ja, det er morsomt, ikke, når tingene kommer som en overraskelse?

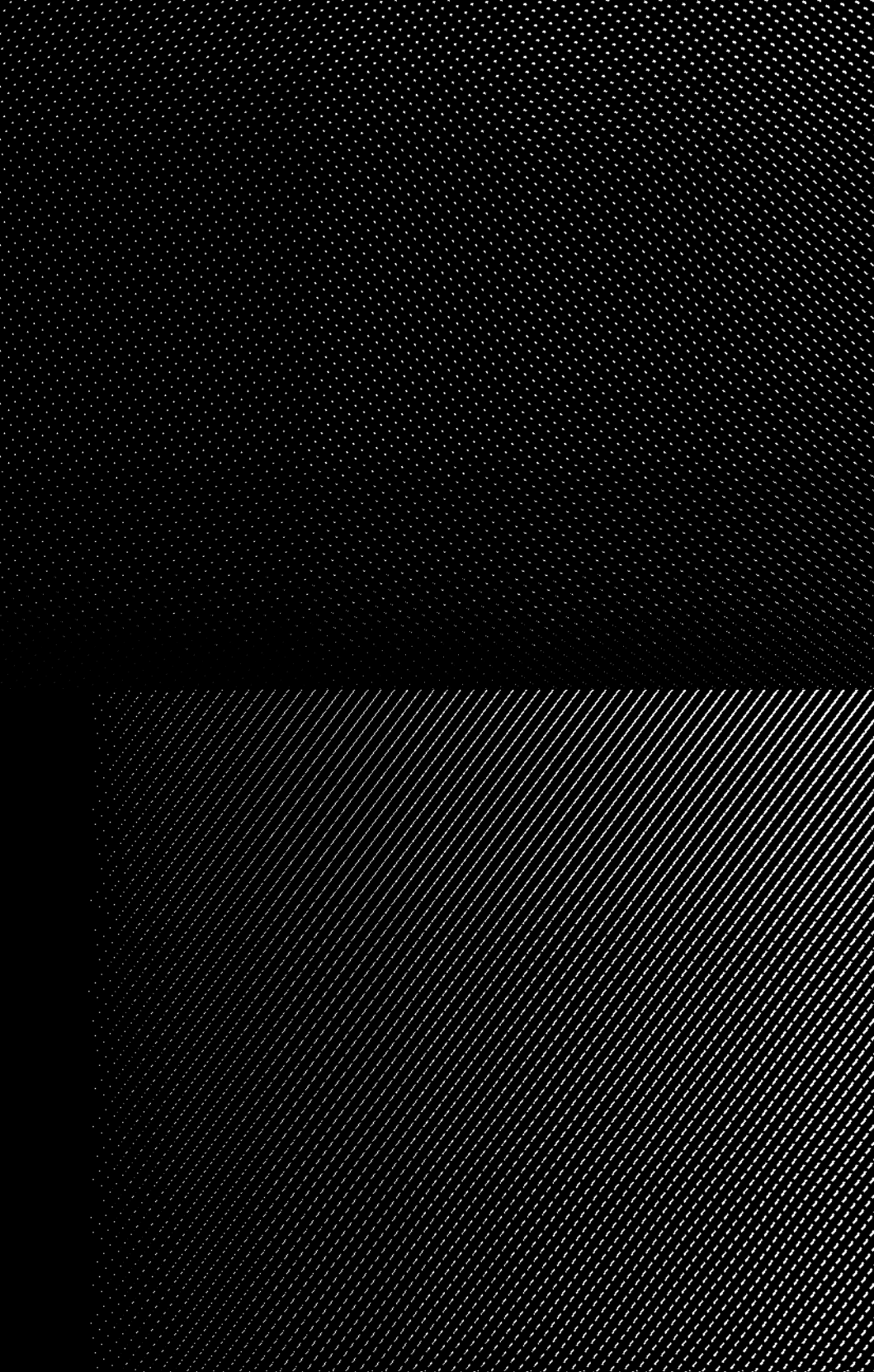
Men jeg kan godt fortælle jer, at døden, den kommer ikke som nogen overraskelse. Den kommer til sidst, uanset hvor ironisk du er.

Eller uanset hvor meget nar du gør af folk, som har gået på fortællerstemmeskole. På samme måde som det er nedtur at have en fortællerstemme i en historie, så er det endnu værre *at være* en fortællerstemme. Du kan godt hade fortællerstemmer i radiodrama lige så meget som du har lyst til, men du kommer aldrig til at hade fortællerstemmer lige så meget, som jeg hader mig selv.

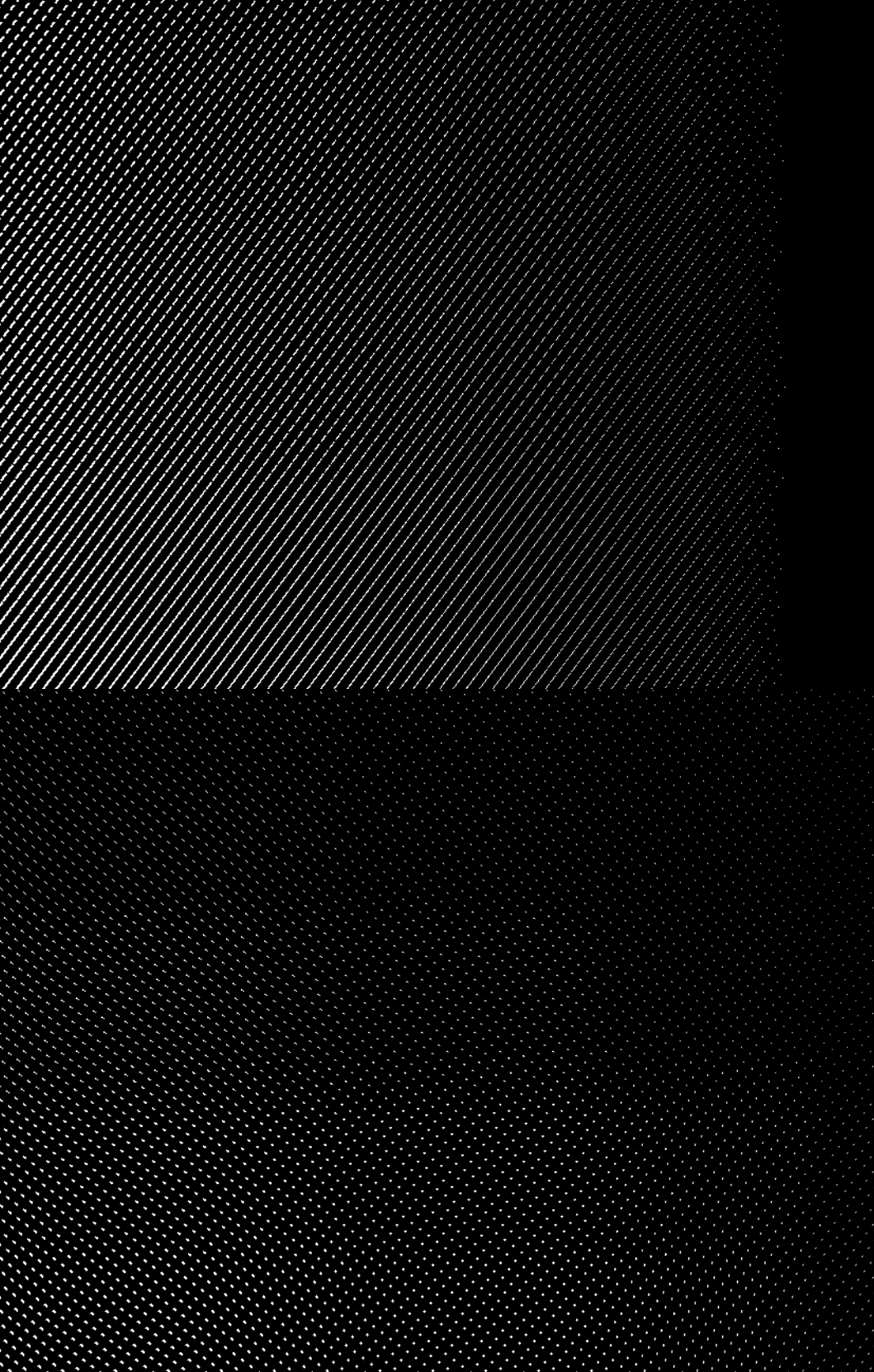
Musikslave, start afslutningsmusikken!

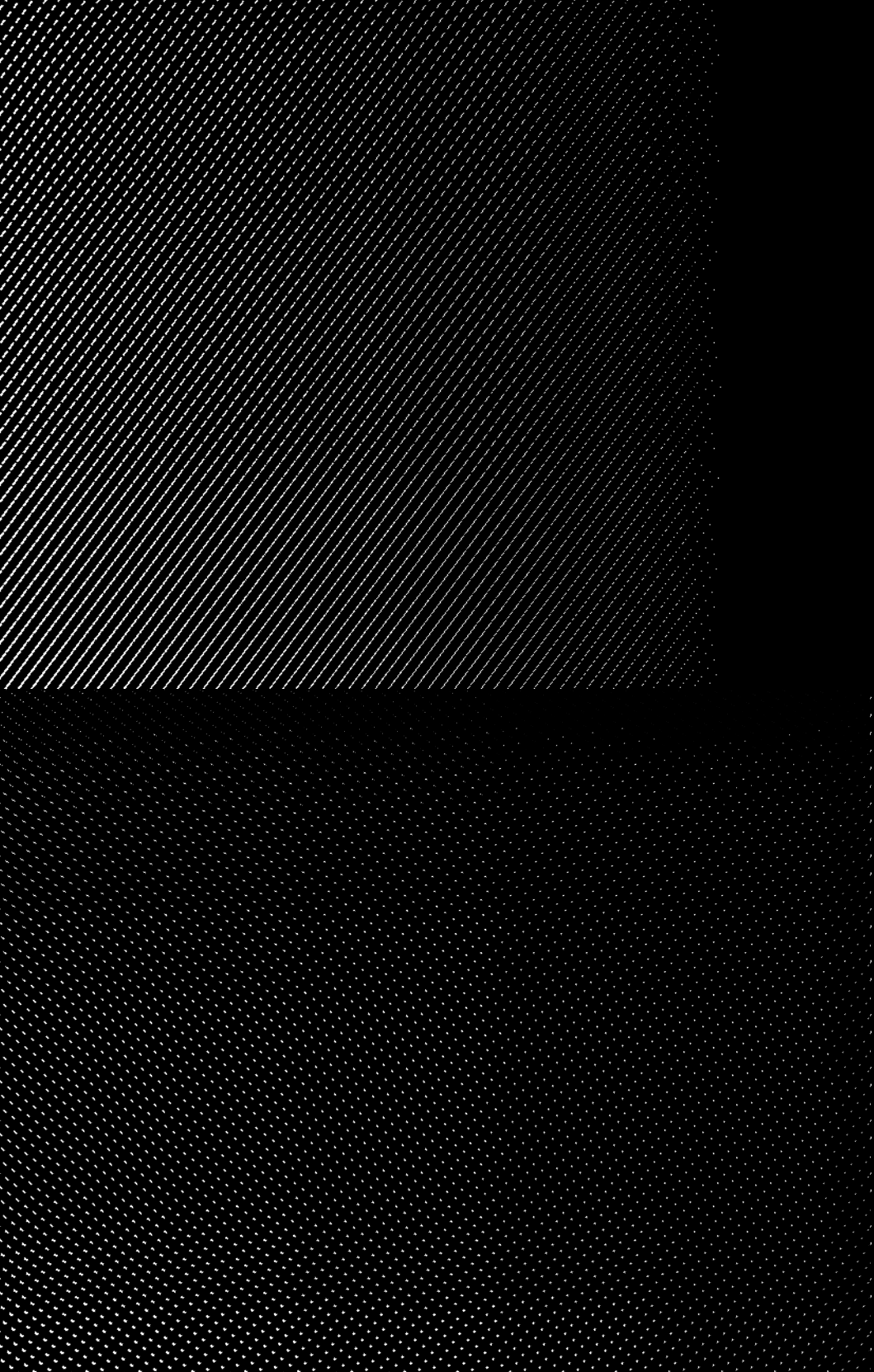
*(Sax-omkvædet til Baker Street)*

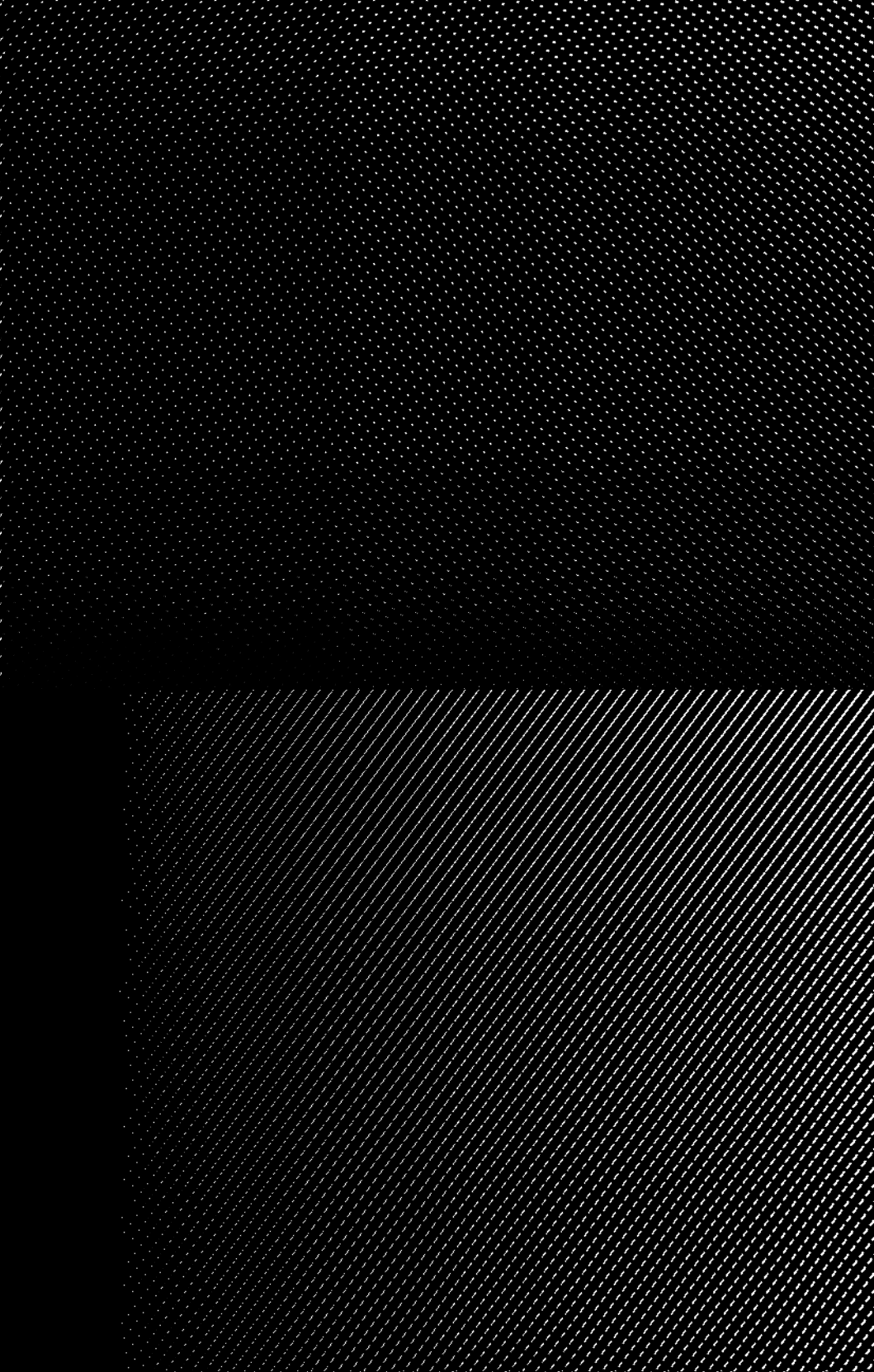














ISBN: 978-87-93206-34-2

**Martin Bengtsson**  
**Robin N. Spegel**  
**Stine Fevik**  
**Felicia Ohly**  
**Fiona Mergel**



**AKT1**  
RADIODRAMA